

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLVI
MARTIE — APRILIE 1968

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

— O coroană a creațiunii: femeia	A. Doroftei
— Pe urmele chivotului și a tablelor legii	C. Adv.
— Primăvara (versuri)	G. Nell
— Sincer cu tine însuși	Rînea Iosif
— Credința și faptele	Al. Delea
— Paștele în istoria vremii	Editorial
— O, sfinte schilodiri (versuri)	D. Florea
— Isus în profeții	H. Artinian
— Cine ne va prăvăli piatra de la ușa mor- mântului	D. Bădescu
— Spune floare (versuri)	H. Artinian
— Probleme de doctrină: Sabatul	Exeget
— Sabatul (versuri)	V. Florescu
— Hristos Izbăvitorul de păcat	V. Florescu
— Un om (versuri)	P. V. Cazan
— Iubire, dreptate, iertare	A. Văcăreanu
— Aroma primăverii	N. Alexe
— Mesaj (versuri)	I. Bătrîna
— Credință și fanatism	Redacția

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica
Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.
Redacția și administrația: București, Str. Labirint 116
Sectorul IV. Telefon: 21.59.60.

Redactor :
DUMITRU POPA

O coroană a creației: FEMEIA

I sus i-a zis: „Marto, Marto pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuiește. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua“. Luca 10,41.42.

Toate lucrurile au fost create într-un chip minunat de Dumnezeu. Zi după zi apar sublimele lui lucrări și aceasta atit de armonios, atit de natural; totul este cu atita măiestrie alcătuit. Priviți seninul nepătat al cerului, munții cei falnici, covorul de verdeață, pomii plăcuți și florile ce răspîndesc parfum și incintare; ascultați concertul păsărelelor, priviți zborul leghânat al fluturilor. Totul e scaldat în lumină. Culori, armonie, farmec.

Ce ar mai fi putut fi adăugat acestor frumuseți dusă la ultima expresie a acestor armonii desăvârșite? Și totuși ceva lipsea. Creatorul însuși declară: „nu este bine“ într-adevăr, ceva lipsea.

Calvin, referindu-se la creația femeii, spune că cel mai frumos lucru din tot ce a creat Dumnezeu este inima cea bună a femeii. Crearea femeii este o lucrare cu totul specială. Ea urma să fie o cunună a bunătății, a gingășiei. Spre a-i sublinia rolul distinct, Dumnezeu făcu din crearea femeii o lucrare cu totul aparte, dintr-un material aparte, în condiții cu totul deosebite. Sint aceste lucruri produse la voia întimplării? Desigur Dumnezeu voia să-i arate omului valoarea darului. E o ființă care-l întregeste și îl incununează chiar. „O femeie virtuoaasă este o coroană pentru bărbatul ei“. Prov. 12,4.

Nu voim să aducem laude, nici să dăm mîndriei o primă de încurajare. Ceea ce ne prezintă textul amintit este mai de grabă o țintă, o culme a fericirii și gloriei. În cartea Proverbelor citim: „Cine poate găsi o femeie virtuoaasă? Ea este mai de preț decît mărgăritarele“. Întrebînd în continuare Cuvîntul lui Dumnezeu, aflăm că o femeie prudentă este un dar de la Domnul.

Rezumînd, constatăm că femeia e comparată cu o coroană, o ființă mai prețioasă decît mărgăritarele, un dar al lui Dumnezeu. Dar întrebarea este: Urcă toate femeile pe acest podium al bunătății, gingășiei, virtuții? Întruchipează ele un dar autentic ceresc, și sint ele pentru viața de pe pămînt un dar al lui Dumnezeu?

În versetul citat la începutul acestui articol ne sint înfățișate două tipuri de femei. Una care excelează în ascultare și umilință. Alta care arde de nerăbdare de a-și vedea lucrul împlinit. Maria,

„Creat-ai, Doamne-o floare, Cunună parc-a firii, Și-apoi cu drag ai pus-o În pieptul oamenirii“.

Într-o totală uitare de sine la picioarele lui Isus, soarbe cuvintele de viață de pe buzele divinului Învățător, Marta se îngrijorează și se frământă pentru multe. Dacă am pune în discuție aceste două temperamente de autentică feminitate probabil că, după felul nostru de a gîndi, după experiențele noastre, am avea multe de zis. Sint convins că mulți, foarte mulți ar lua partea Martei, și nu e exclus ca să se găsească unii să critice aparenta pasivitate a Mariei.

Să vedem însă ce spune Domnul și ce lecție minunată desprindem din învățătura Lui. Mai întii El laudă pe Maria care „și-a ales parte cea bună“ iar Martei, deși nu i se tăgăduiesc meritele, i se face totuși o muștrare foarte delicată. Bine, dar nu e lucrarea Martei cum nu se poate mai însemnată și indicată pentru ceasul acela? Gîndiți-vă ce ar însemna lipsa ei de la aceste datorii! Și totuși la Marta de atunci, ca și la multe Marte de azi, ceva trebuia îndreptat.

Spiritul de frământare tulburătoare, îngrijorarea ce descumpănește pacea căminului, acestea căută Isus să le îndrepte cu atita bunătate zicînd: „Tu te îngrijorezi și te frământă pentru multe... dar un singur lucru trebuiește“. În cuvintele „Maria și-a ales partea cea bună“, Hristos curmă orice fel de discuție. Mai mult, El adăugă că această parte bună „nu i se va lua“. Ca Marta sint multe, chiar foarte multe femei. Ele se trudes, ard de nerăbdare de a-și vedea lucrul împlinit. Grijiile au pus stăpînire pe ele, le-au copleșit. Nervii lor, sănătatea lor și seninătatea căminului lor se resunt adesea. „Doamne, nu-ți pasă că

sora mea m-a lăsat să slujesc singură?“ Acest citat din vers. 40 al aceleiași Cărți, vorbește de la sine.

Soră Marta, nu te întreb cum îți îplinești datoriile, dar te întreb ce au făcut ele din tine. Unele treburi tu le faci și le reiei zilnic. Nu crezi că în afară de lucrurile minunate care ies din mîinile tale mai apare ceva?... Firea ta, temperamentul tău? Te-ai gîndit că lucrul tău nu se răsfrînge numai asupra acelor lucruri cărora tu vrei să le dai formă, gust sau viață ci se răsfrîng și asupra ta? Modelezi, creiezi forme desăvârșite, dar te formezi în același timp și pe tine?

Caracterul e rezultatul tuturor acelor lucruri mici sau mari pe care tu le-ai biruit sau de care te-ai lăsat biruită. Caracterul tău alcătuiește soarta ta, el pune în balanță fericirea ta prezentă și veșnică. Uită-te la unele clădiri în ruină. Ele au fost falnice palate altădată. Ornamente minunate alcătuiau pozoaba lor; dar dinții vremii au distrus frumusețea și strălucirea de altădată. Psalmistul zicea: „Te laud Doamne, că sint o făptură așa de minunată“ (Ps.139, 14), iar apostolul Pavel spune: „Voi sinteți Templul lui Dumnezeu“. Să lăsăm noi ca timpul sau împrejurările să distrugă tot ce ne e mai scump, tot ce ne e mai drag?

Unul din moralistii trancezi a zis că, pe măsura anilor, unii oameni au nu numai pielea ci încep să aibă și sufletul zbîrcit. Cînd ești necăjită, cînd arzi de nerăbdare, zbuciumul din suflet se reflectă în afară prin încruntarea feței, iar acest lucru săvîrșit zilnic, fiindcă tu zilnic ai probleme sapă în marmora obrazului tău adevărate tranșee.

Să privim acum pe Maria a cărei atitudine e laudată chiar de Domnul. Ea nu este inactivă. O găsim în fața Mîntuitorului ei. În dorința ei de a reuși în viața, ea vorbește lui Isus despre problemele ei. Meditația și rugăciunea nu reprezintă un timp irosit. Munca de peste zi e un lucru gîndit. Asigurarea ajutorului divin ca rezultat al rugăciunii cum și sfaturile primite de la Dumnezeu îi dau ei calmul și încrederea că munca îi va fi binecuvîntată. Ea e senină, încrezătoare, cu surîsul pe buze. Ea transmite și altora din calmul ei, din seninul sufletului ei. Iată un tablou în cartea Proverbelor: Ea este îmbrăcată cu țarie și slavă, și ride de ziua de mîine. Ea deschide gura cu înțelepciune și învățături plăcute îi sint pe limbă... Fiii ei se scoală și o numesc fericită, bărbatul ei — îi aduce laude zicînd: „Multe fete au o putare virtuoaasă dar tu le întreci pe toate Răsplățiți-o cu rodul muncii ei și faptele ei s-o laude la porțile cetății“.

A. Doroftei

CHIVOTULUI

ȘI A

TABLELOR LEGII

În ultimul timp, arheologia a cucerit poziții înaintate pe frontul cunoașterii trecutului istoric al omenirii, punând la dispoziția istoricilor materiale smulse tainișelor uitării, producând dovezi irecuzabile ale istoriei și formelor de viață ale veacurilor trecute. Lucrând cu pasiune, migală și perseverență ani de zile, verificând vechi ipoteze și făurind altele noi, verificând adevăruri de mult uitate, arheologia a îmbogățit patrimoniul universal cu piese de o autentică valoare istorică.

Este bine cunoscut faptul cum arheologul George Smith, pornind de la un fragment al unei tăblițe de lut, după lungi peripeții ajunge să scoată la lumină rămășițele marelui bibliotecar din Ninive, fapt ce a dat istoricilor posibilitatea sincronizării istoriei Asiriei și Babilonului.

Munca pasionată a arheologului scoate la iveală civilizația Sumeriană, aduce dovezi existenței marelui imperiu Hitit, așa cum o piatră aruncată din întimplare, sau numai în joacă, aduce la lumină cea mai mare descoperire a timpurilor în materie de manuscrise: „Sulurile de la Marea Moară”. Și astfel, cu trecerea timpului, cuvintele pe care îngerul le-a spus lui Daniel se împlinesc cu prisosință: „Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, pînă la vremea cînd... cunoștința va crește”. Dan 13, 4.

Deși multe lucruri deosebite au realizat arheologii, printre multe altele, un lucru n-au putut ei să-l elucideze. În mod deosebit, cei care se ocupă cu arheologia biblică, cu locurile leagănului creștinismului, unde a trăit veacuri de-a rîndul poporul Iudeu și la timpul potrivit a trăit în trup omenesc scurta dar minunata Sa viață, Domnul nostru Isus Hristos.

În cartea Exodului (cap. 31, 18), găsim scris următoarele: „Cînd a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu”.

În cartea Exodului (cap. 38), găsim descrisă lucrarea de construire a chivotului, așa cum i-a poruncit Dumnezeu pe munte.

Iar în epistola apostolului Pavel către Ebrei (cap. 9, 4), găsim scris: „În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aron, care înfrunzise, și TABLELE LEGĂMINTULUI”.

Chivotul cel minunat, unde, între heruvimi maiestoi se arăta SECHINA, prezența lui Dumnezeu, cum și cele două table de piatră pe care erau scrise poruncile lui Dumnezeu, au dispărut fără urme pînă în ziua de astăzi.

Examinînd învățăturile Spiritului Profetic în căutarea unui răspuns cu privire la chivotul legămîntului și la Tablele Legii lui Dumnezeu, care au fost ascunse într-o peșteră cu puțin timp înainte de distrugerea templului de către Babilonieni, în timpul lui Ieremia, este esențial să reținem faptul existenței celor două chivoturi:

— Unul, în sanctuarul pămîntesc

— Celălalt, în sanctuarul ceresc.

De asemenea, să nu uităm că în fiecare din aceste două chivoturi se păstrează un rînd de table, pe care a fost scris Decalogul. Amîndouă chivoturile și amîndouă rîndurile de table au fost ascunse de privirea oamenilor.

„Printre cei temători de Dumnezeu care rămăseră încă în Ierusalim, și cărora li s-a descoperit planurile divine, au fost unii care s-au hotărît să așeze într-un loc în care nimic nesfîșit să nu-l poată atinge, chivotul cel sfînt care conținea tablele de piatră pe care fusese scrise preceptele Decalogului.

„Și ei au făcut acest lucru. Plîngînd și plîni de tristețe ei au ascuns chivotul într-o peșteră, unde avea să rămînă ascuns și de poporul Izrael și de Iuda, datorită păcatelor lor, fără a li-l mai reda vreodată. Chivotul cel sfînt al Legămîntului este încă ascuns. De cînd a fost așezat în locul tainic al ascunzătoarei sale, nimeni nu l-a mai tulburat”.

„Și El, Domnul Hristos, cînd a terminat de discutat cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat două table ale legămîntului, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu. Nimic din ceea ce a fost scris pe aceste table, nu poate fi șters. Prețioasa înregistrare a Legii, a fost așezată în chivotul legămîntului și

se află încă acolo, ascunsă în siguranță. Dar la timpul hotărît de Dumnezeu, El va scoate la lumină aceste table de piatră, spre a fi o mărturie pentru toți.

„Sînt o mulțime de dovezi cu privire la imutabilitatea Legii lui Dumnezeu. A fost scrisă cu degetul lui Dumnezeu și nu va fi niciodată ștearsă, niciodată distrusă. Că tablele de piatră sînt ascunse de Dumnezeu, pentru a fi scoase la iveală în ziua cea mare a judecării, este un adevăr tot așa cum este adevărat că El le-a scris.

„Cînd judecata va începe și se vor deschide cărțile, și cînd fiecare credincios va fi judecat după lucrurile cuprinse în carte, atunci, tablele de piatră, ascunse de Dumnezeu pînă în ziua aceea, vor fi prezentate ca standard al neprihănirii. Atunci bărbați și femei vor vedea că garanția mintuirii lor este ascultarea de Legea cea desăvîrșită a lui Dumnezeu. Nimeni nu va găsi scuză pentru păcat.

„Cînd templul lui Dumnezeu din ceruri se va deschide, ce momente de triumf vor fi pentru toți cei ce au fost credincioși. În templu se va vedea chivotul legămîntului, în care au fost așezate cele două table de piatră, pe care este scrisă Legea lui Dumnezeu. Aceste table de piatră vor fi scoase din locul păstrării lor și pe ele se vor vedea Cele Zece Porunci scrise cu degetul lui Dumnezeu. Aceste table de piatră sînd acum în chivotul legămîntului vor fi o mărturie convingătoare a adevărului și a pretențiilor Legii lui Dumnezeu”.

Deci, așa cum am arătat mai sus, amîndouă chivoturile și amîndouă rîndurile de table au fost ascunse de privirile iscoditoare ale oamenilor. Este deci necesar a găsi care din aceste două rînduri de table conținînd Cele Zece Porunci, vor fi aduse în viitor, înaintea locuitorilor pămîntului.

Decalogul de pe tablele de piatră din sanctuarul ceresc. Cele Zece Porunci au fost scrise pe table de piatră și păstrate în chivotul legămîntului din sanctuarul ceresc, ca și pe tablele de piatră și păstrate în chivotul legămîntului din sanctuarul pămîntesc. Iată ce spune Cuvîntul inspirat:

„Am fost sfătuită să privesc la cele două despărțiri ale sanctuarului ceresc... Perdeaua a fost ridicată și am privit în cea de a doua despărțitură. Am văzut acolo un chivot ce părea a fi din aurul cel mai curat. Avea un chenar de jur împrejurul chivotului, în partea de sus, ce reprezenta cele mai frumoase coroane. În chivot erau tablele de piatră, cuprinzând Cele Zece Porunci“.

„Domnul mi-a dat o descoperire a sanctuarului ceresc. Templul lui Dumnezeu era deschis în ceruri și mi-a fost arătat chivotul lui Dumnezeu, acoperit cu Milostivitorul. Doi îngeri stăteau de-o parte și de alta a chivotului, cu aripile lor întinse spre capacul milei, cu fața îndreptată spre el. Lucrul acesta, spuse îngerul însoțitor, reprezenta toată oastea cerului ce privea cu respect spre Legea lui Dumnezeu, care a fost scrisă cu degetul lui Dumnezeu“.

„Domnul Isus a ridicat învelitoarea chivotului și am văzut tablele de piatră pe care erau scrise Cele Zece Porunci“.

În descrierea viziunii ce i-a fost dată cu privire la sanctuarul ceresc și încheierea lucrării de mijlocire în Sfânta Sfințelor, cuvântul inspirat spune:

„Mi s-a arătat că rămășița a urmat pe Isus în Sfânta Sfințelor, a privit la chivot și la tronul milei și au fost răpiți de mărirea lor. Apoi Isus a ridicat capacul chivotului și iată! Tablele de piatră, cu Cele Zece Porunci scrise pe ele“.

„Și chivotul conținând Legea lui Dumnezeu, altarul tămăderii și alte instrumente de serviciu aflate în sanctuarul de jos, își au corespondentul lor în sanctuarul de sus. Într-o vedenie sfântă apostolului Ioan i s-a permis a intra în ceruri și acolo el a privit sfeșnicul și altarul tămăderii și 'cînd templul lui Dumnezeu a fost deschis' el a văzut de asemenea și chivotul legământului“.

„În templul din ceruri, locașul lui Dumnezeu, tronul Său este așezat în neprihănire și judecată. În Sfânta Sfințelor este Legea Sa, marea regulă a dreptății prin care este cercată toată omenirea. Chivotul ce cuprinde tablele legii este acoperit cu tronul harului sau al milei, înaintea căruia mijlocește Domnul Hristos cu singele Său în favoarea păcătoșilor“.

„Chivotul din templul de pe pământ avea în el cele două table de piatră, pe care erau scrise poruncile Legii lui Dumnezeu. Chivotul exista numai ca loc, unde erau ținute tablele Legii; și faptul că acolo erau ținute sfintele porunci divine, aceasta îi dădea adevărata sa valoare și sfințenie. Cînd se deschise templul lui Dumnezeu în cer, fu văzut chivotul legământului Său. În Sfânta Sfințelor din Sanctuarul ceresc este păstrată cu sfințenie Legea divină, adică Legea pe care o rosti chiar Dumnezeu în mijlocul tunetelor pe Sinai și pe care o scrise El

cu degetul Său pe cele două table de piatră“.

Cel original păstrat în chivotul ceresc. Tablele de piatră conținând Cele Zece Porunci ce sînt păstrate în chivotul legământului din sanctuarul ceresc, formează marele original, în timp ce tablele păstrate în chivotul din sanctuarul pămîntesc, sînt o transcriere sau o copie fidelă a celui din ceruri. Aceasta este învățătura ce ne este prezentată în următoarele pasagii:

„Minți și inimi sacrilege au considerat că sînt destul de puternice pentru a schimba vremile și legile lui Iehova, dar păstrat în siguranță

în arhiva cerului, se află originalul poruncilor, scrise pe două table de piatră. Nimeni nu poate să le scoată din locul sfînt al șederii lor, dedesubtul tronului milei“.

„Nu-ți pune influența împotriva poruncilor lui Dumnezeu. Această Lege este exact așa cum a scris-o Iehova în templul din cer. Păcătosul poate călca în picioare copia ei de aici de pe pământ, dar originalul este păstrat în chivotul lui Dumnezeu din ceruri; și deasupra chivotului, chiar deasupra acestei legi, se află tronul milei. Domnul Isus stă tocmai acolo, înaintea chi-

PRIMĂVARA

De undeva-nceput să sufle
Duh de viață...

Zilele-s mereu crescînde

Și mai blinde;

Iar sub soarele ce ride călduros,

Toată firea deșteptată

De odată,

Se răsfață.

De sub glie și-au scos capul

De rubine

Toporașii, viorele

Și lalele.

Iar prin pomii ce de flori-s încărcăți,

Și-au pornit cu zor colindul

Pe de-arîndul

Mii de-albine.

Gospodarii ies cu toții

Pe ogoare.

Cu nădejde ei s-avintă

Iar la muncă,

Pregătind un an cu roduri din prisos.

Țara-ntreagă se îmbracă

Astăzi parcă-n

Sărbătoare.

Cer albastru, nopți senine

Te-mpresoară.

În zăvoi privighetoarea,

Cîntătoarea,

Dă concert în teii galbeni și-n salcîmi.

Ce n-aș da, mereu să fie-o

Veșnicie

Primăvară!

G. NELL

votului pentru a mijloci pentru păcătoși.

„Et (Adventistii), au urmat în credință pe Marele lor Preot din Sfânta în Sfânta Sfințelor și L-au văzut mijlocind cu singele Său înaintea chivotului lui Dumnezeu. Înăuntrul acestui chivot sfânt se află Legea Tatălui, aceeași pe care Dumnezeu a rostit-o în mijlocul tunetelor pe Sinai și scrisă cu propriul Său deget pe table de piatră. Nici o poruncă n-a fost anulată; nici o lotă sau literă nu a fost schimbată. În timp ce Dumnezeu a dat lui Moise o copie a Legii Sale, El a păstrat marele original în Sanctuarul de sus“.

„Nimeni nu poate să nu vadă că dacă sanctuarul pămîntesc a fost un chip, un model al celui ceresc, legea așezată în chivotul de pe pămînt a fost o transcriere exactă a legii din chivotul din ceruri și că o acceptare a adevărului cu privire la sanctuarul ceresc cuprinde o recunoaștere a pretențiilor legii lui Dumnezeu, și obligativitatea Sabatului poruncii a patra“.

„Legea lui Dumnezeu din sanctuarul ceresc este marele original, iar poruncile scrise pe tablele de piatră și redată de Moise în cărțile sale sînt o copie fără greșală de pe originalul din cer“.

„Nici unul dintre ei nu a putut fi împiedicat de a vedea că, dacă sanctuarul pămîntesc era o închipuire a celui ceresc, atunci Legea păstrată în chivotul de pe pămînt era o copie exactă a Legii din chivotul din ceruri; și că primirea adevărului despre sanctuarul ceresc, cuprinde recunoașterea poruncilor, Legii lui Dumnezeu și a Sabatului poruncii a patra. Acestui fapt se datorește amara și hotărîta opoziție față de armonioasa învățătură a Scripturilor care vorbește despre slujba Domnului Hristos în Sanctuarul ceresc“.

Tablele păstrate în sanctuarul pămîntesc au fost ascunse împreună cu chivotul într-o peșteră. Tablele Decalogului care au fost păstrate în sanctuarul pămîntesc, au fost în chivot atunci cînd oameni consacrați l-au ascuns într-o peșteră cu puțin timp înainte de distrugerea templului de către Babilonieni, în timpul lui Ieremia. Următoarele pașagi ale Spiritului Profetic, nu menționează pe Ieremia ca avînd în mod personal vreo legătură cu ascunderea chivotului:

„Mai înainte ca templul să fi fost distrus, Dumnezeu a făcut cunoscut citorva credincioși slujitori ai Săi, soarta templului, care era mindria lui Israel, și la care priveau cu considerațiuni idolatre, în timp ce păcătuiau împotriva lui Dumnezeu. El le-a descoperit de asemenea captivitatea lui Israel. Acești oameni neprihăniți, chiar înainte de distrugerea templului, au mutat chivotul cel sfînt conținînd tablele de piatră și cu plîns și tristețe, l-au ascuns în secret într-o peșteră, unde urma să rămînă ascuns de poporul Izrael, din cauza păcatelor lor, și nu avea

să le mai fie redat. Acest chivot sfînt este pînă acum ascuns. Nu a fost niciodată tulburat, de la data cînd a fost ascuns“.

„Printre cei temători de Dumnezeu care rămăseră încă în Ierusalim și cărora li s-a descoperit planurile divine, s-au găsit unii care s-au hotărît să așeze într-un loc în care mîini nesfințite să nu poată atinge chivotul cel sfînt care conținea tablele de piatră, pe care fusesse scrise preceptele Decalogului. Și ei au făcut acest lucru. Plîngînd și plini de tristețe, ei au ascuns chivotul într-o peșteră, unde avea să fie ascuns și de poporul Izrael și Iuda, datorită păcatelor lor, fără a li-l mai reda vreodată. Chivotul cel sfînt al Legămîntului este încă ascuns. De cînd a fost așezat în locul tainic al ascunzătorii sale, nimeni nu l-a mai tulburat“.

Să notăm faptul că Spiritul Profetic afirmă cum că chivotul: „Nu a fost niciodată deranjat, din momentul cînd a fost în mod tainic ascuns“.

Conform afirmațiilor Spiritului Profetic, va veni timpul cînd tablele de piatră pe care sînt scrise Cele Zece Porunci, vor fi aduse la lumină ca să fie văzute. Despre faptul acesta citim:

„Și El, Domnul Hristos, cînd a terminat de discutat cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat două table ale legămîntului, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu. Nimic din ceea ce a fost scris pe aceste table, nu poate fi șters. Prețioasa înregistrare a Legii a fost așezată în chivotul legămîntului și se află încă acolo, ascunsă în siguranță. Dar la timpul hotărît de Dumnezeu. El va scoate la lumină aceste table de piatră, spre a fi o mărturie pentru lumea întreagă și împotriva închinării idolatre a unui Sabat fals.“

„Sînt o mulțime de dovezi cu privire la imutabilitatea legii lui Dumnezeu. A fost scrisă cu degetul lui Dumnezeu și nu va fi niciodată stearsă, niciodată distrusă. Că tablele de piatră sînt ascunse de Dumnezeu, pentru a fi scoase la iveală în ziua cea mare a judecării, este un adevăr tot așa cum este adenărat că El le-a scris.“

„Cînd judecata va începe și se vor deschide cărțile, și cînd fiecare va fi judecat după lucrurile cuprinse în carte, atunci, tablele de piatră, ascunse de Dumnezeu pînă în ziua aceea, vor fi prezentate înaintea lumii ca standard al neprihănirii. Atunci, bărbați și femei vor vedea că granița mintuirii lor este ascultarea de legea cea desăvîrșită a lui Dumnezeu. Nimeni nu va găsi scuză pentru păcat“.

În rîndurile de mai sus, trebuie notate o serie de lucruri, printre care faptul că nicăieri nu se spune că tablele legii vor fi readuse la lumină de către oameni, ca un rezultat al găsirii ascunzătorii lor în peșteră. De fapt, este în mod clar arătat că Dumnezeu chiar El va aduce tablele de piatră la vederea

oamenilor. Mai mult, timpul cînd El va face acest lucru se arată a fi „în ziua cea mare a judecării“.

Va fi arătat chiar înaintea celei de a doua veniri.

„În timp ce cuvinte de sfîntă încredere se înalță către Dumnezeu, norii se trag înapoi și se vede cerul înstelat, nespum de strălucitor, în contrast cu negrul și întunecatul firmament din ambele părți. Strălucirea Ierusalimului ceresc se revărsă prin părțile lui întredeschise. Atunci se arată pe cer o mină fină două table de piatră a unei peste albe. Profetul zice: 'Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel ce judecă: Acea Lege sfîntă, dreptatea lui Dumnezeu, vestită pe Sinai cu tunete și fulgere ca normă de viață, este prezentată acum ca fiind regula de judecată. Mina deschide tablele și se văd poruncile Decalogului, ca scrise cu un condei de foc. Cuvintele par așa de clare, încît toți pot să le citească“.

La încoronarea Domnului Hristos. Descriind încoronarea finală a Domnului Hristos serva Domnului spune:

„Ca transportați într-o viziune, toți au văzut încoronarea Fiului lui Dumnezeu. Ei văd în minile Sale tablele Legii lui Dumnezeu, cu poruncile pe care ei le-au călcat. Ei văd izbucnirea de admirație, și de adorare din partea celor mințuiți. Și pe cînd valurile melodiei se revărsau peste mulțimea din afara cetății, toți într-un glas exclamau:

'Mari și minunate sînt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule Atotputernic, drepte și adevărate sînt căile Tale, Tu, Rege al sfinților', și cîzînd cu fețele la pămînt ei se închină Prințului Vieții“.

Nici una din aceste două declarații inspirate nu ne spune care din cele două table de piatră vor fi ținute în mină, de către Dumnezeu cu acea ocazie: cele ascunse într-o peșteră pe acest pămînt, sau cele din chivotul ceresc, marele original al cerului. Indiferent care, dar păstrarea lor și descoperirea faptului că și cele din chivotul pămîntesc, împreună cu chivotul sînt puse de o parte, în ascunzătoarea lor vremelnică, arată importanța și valabilitatea Celor Zece Porunci, ca măsura de conduită creștină. Și chiar dacă sapa arheologului n-o va descoperi, mina cea străpunsă de cuiele Golgotei le va scoate la lumină, prezentîndu-le în cele mai dramatice momente ale istoriei planului de mintuire, tuturor ochilor. Și inimile recunoscătoare vor aduce slavă cerului pentru lucrarea mintuirii încheiate.

C. Adv.

Sinceritatea este o foarte frumoasă trăsătură de caracter, necesară în raporturile noastre cu alții. Răsare totdeauna din iubire pentru adevăr și dreptate. Este prietena și susținătoarea celor ce tind spre un caracter bine format. Sinceritatea * lămurește situațiile dintre indivizi, înlătură piedicile și înfruntă greutățile. În cele din urmă, istovită de multă și prodigioasă activitate, dar bucuroasă și de succes se întoarce și răsplătește cu o meritată încredere pe cei care o nutresc, o cultivă.

Cei sinceri se pot uni și coopera cu mult folos pentru ei și alții. Nu se suspectează, nu se invidiază și nu-și pun piedici în drum spre realizările modeste sau îndrăznețe. Sinceritatea poate asigura cel mai mare succes în economia națională și particulară, iar indivizii pot trăi în pace și într-o ambianță plăcută. Sinceritatea poate fi cea mai recomandabilă scrisoare de recomandare pentru toți.

Lipsa de sinceritate apare în inimă firească ca o nesinceritate, spre a-și acoperi indolența, lipsurile, golurile. Adam și Eva după păcătuire s-au văzut goi și au încercat să-și înlocuiască lipsa de îmbrăcăminte cu o haină confecționată din frunze de smochin. La fel cel nesincer caută să-și ascundă prin nesinceritate necinstea, neomenia, nedreptatea.

Ca să poți fi sincer cu Dumnezeu și cu cei din jur, e nevoie să fii sincer mai întâi cu tine însuși, iar aceasta solicită la rîndul ei sinceritatea cu principiile adoptate prin liberă alegere. Fără trăirea principiilor Evanghelice de către un creștin clipă de clipă, el nu poate fi sincer cu sine. A cunoaște binele și dreptatea întemeiată pe Cuvîntul lui Dumnezeu și a face răul, este o continuă nesinceritate și abdicare de la cea mai curată și sfîntă datorie, înseamnă să trăiești într-o continuă minciună și opoziție cu tine însuși.

Sinceritatea cu sine ridică o problemă foarte importantă a lămuririi substratului sufletesc individual. Chiar de la venirea pe lume, individul poartă în sine o viață cu tendințe duble: constructive și distructive, bune și rele. Strămoșii săi i-au transmis o zestre cu diferențe de la individ, la individ, spre bine și spre rău. Rolul educației în familie, școală, sau societate, ar trebui să fie acela de a-i promova binele, de a-i

cultiva și de a respinge răul, acel bine și rău pe care le recunoaștem în mod unanim. În loc de aceasta, de multe ori se încurajează răul, iar individul neformat, este inițiat astfel spre decădere și ruină, pe drumul imoralității.

Chiar dacă se nasc indivizi cu tendințe rele și multe, cu o ereditate vitregă, educația bună poate ajuta la îndreptarea conținutului sufletesc cu defecțiunile lui. În această lucrare bună avem asigurat ajutorul lui Dumnezeu, așa cum ni-l face cunoscut Isaia: „Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinoare? Da, zice Domnul, prada celui puternic îi va fi luată și cel prins de asupritor va scăpa; căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi, și voi scăpa pe fiii tăi“. Cap. 49, 25—26.

Sinceritatea urmează să fie față de omul din lăuntru, omul cel nou, de o neprihănire și sfîntire pe care o dă adevărul. În sinceritate deplină să satisfacă cerințele omului din lăuntru, care odată născut urmează să crească spre desăvîșire pînă la plinătatea Domnului Hristos.

Nesinceritatea este semnalul de alarmă ce anunță că în forul cel mai competent și intim al conducerii umane s-a produs o trădare, că forțele rebele și inumane au pus stăpînire pe citadela sufletului, pe postul de conducere, că în rebeliunea produsă dușmanul interior a cîștigat supremazia. Astfel se face trădarea intereselor superioare, spre abdicarea lor în folosul tendințelor rele.

Conștient sau mai puțin conștient, posesorul nesincerității renunță la dreptate, adevăr, la binele suprem, pentru a trăi în duplicitate și pentru a deruta continuu pe cei sinceri și onești, invinuindu-i pe nedrept și căutînd să-și ascundă faptele sale vinovate, decontîndu-le pe seama celor ce nu le-au făcut. Nesinceritatea caută mereu să profite de cei 30 arginți ai lui Iuda, de care vinzătorul apostol mai sincer ceva decît alții, nu a mai căutat în cele din urmă să profite. O mare oaste a purtat și poartă ponoasele păcatelor altora, verdictul de acuzare dîndu-l nesinceritatea, față de care se duce o așa de neînsemnată luptă. Nici verbal și nici în scris nu se vestește de îndăjuns răul cel mare produs de nesinceritate.

Sinceritatea recomandă totdeauna interiorul, lipsit de paravan, de as-

cunzișuri. De pe platforma sincerității pot clădi părinții, educatorii, prietenii, cu condiția ca toți aceștia să aibă și ei un caracter bun. Sinceritatea este un maror cinstit declarînd totdeauna ce știe, ce a văzut, a auzit, sau ce crede, fie că e în favoarea sau în defavoarea sa. Unii spun rareori adevărul, aproape numai în fața justiției și alții nici acolo. Sînt soții care nu sînt sinceri cu soții lor și soții care nu sînt sinceri cu soțiile lor. Prin nesinceritate vor să-și ascundă faptele pe care nu vor să le cunoască ceilalți. Sinceritatea ar putea fi o bază temeinică de pe care s-ar putea clădi viața de familie, societate, viața de caracter și viața socială. Prin sinceritate se poate asigura succesul spiritual și material. Ea stabilește cel mai bun acord între principii și fapte, teorie și practică și între conducători și subalterni.

Lăsînd să ne stăpînească firea pămîntească, dăm libertate pornirilor firești din noi, ridicînd orice bariere și restricție din drumul patimilor, poftelor, plăcerilor păcătoase și tendințelor rele de orice fel. Domnul Hristos spunea că cînd libertate tendințelor firești ajungem la robie: „Oricine trăiește în păcat este rob al păcatului“ Ioan 8,34 u.p. Cînd Cain, primul fiu al lui Adam, cugeta să-și ia libertatea să facă rău, să omoare pe fratele său, Dumnezeu îl preveni cu un sfat: „Păcatul pîndește la ușă; dar tu să-l stăpînești“. Gen. 4, 7 u.p.

Se poate cere sinceritate unui creștin numai în măsura în care este luminat de Cuvîntul lui Dumnezeu și știe ce e bine să facă și ce nu e bine și nu trebuie făcut. Chiar și după ce a ajuns la el lumina adevărului dumnezeiesc, mai e necesară lucrarea Duhului Sfînt asupra ființei lui. Domnul Hristos, care lucrează prin Duhul Sfînt, poate și vrea să asigure eliberarea din păcat. El spune despre aceasta: „Dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi“. Ioan 8,36. S-a adevărit în experiența multor creștini sinceri, experiența eliberării din robia patimilor de multe feluri și îmbrăcarea lor cu roadele Duhului Sfînt, cea mai înaltă și binefăcătoare experiență. Pentru aceasta, drumul cel mai sigur este acela al deplinei sincerități în a vrea, a se supune și a alege cele ce duc spre înfăptuirea idealului creștin.

Nu e sincer cu sine acela care pune în fața altora obligațiile lor,

iar în același timp el lasă nesatisfăcute obligațiile sale. Cerind altora să păzească poruncile lui Dumnezeu, nu ne putem permite să nu le păzim noi înșine. Cerind altora să fie sinceri cu Dumnezeu și aproapele lor, ne obligăm în mod solemn și irevocabil să fim înșine atât de sinceri, cel puțin cât cerem ascultătorilor și păstorilor noștri. Despre nesinceritate în aplicarea principiilor de viață creștină, apostolul Pavel scria Romanilor: „Tu deci, care înveți pe alții, pe tine însuți nu te înveți?” De asemenea, și Domnul Hristos dă un sfat tuturor care nu sînt dispuși să unească adevărul cu trăirea lui: „Doctore, vindecă-te pe tine însuși”. Adică, scoate tu însuși răul din inima ta, biruiește tu mai întâi păcatul ce te stăpînește, ca apoi să poți arăta și altora felul cum se pot și ei elibera. Sau, „scoate mai întâi birna din ochiul tău și atunci vei vedea deslușit și scoți paiful din ochiul fratelui tău”. Matei 7,5.

Sinceritatea e paznicul casei sufletului, al cunoștinței curate ca să poată rămînea veșnic albă, imaculată, atrăgătoare față de cei din jur. Ea realizează armonia, concordanța între principii și fapte. Fără ea îți lipsește controlul, orientarea, cînd este vorba să te achiți de obligații, datorii și să duci greutățile vieții. Sinceritatea va dăinui cît cerurile și pămîntul și împreună cu ea, acei care o dezvoltă în inimă și o recomandă altora prin exemplu.

După ce am făcut legămîntul cu Dumnezeu se cere mai mult decît pînă atunci să fim sinceri, trăind prin credința în El și în ascultare de Cuvîntul Său. Prin legămînt ne-am obligat solemn, în fața lui Dumnezeu și a Bisericii, să ne comportăm, adică să trăim pînănd orice cuvînt care a venit la noi de la Dumnezeu prin profeți, apostoli și mai ales prin Domnul Hristos, comoara înțelepciunii, a luminii și izvorul întregului har de care ne putem bucura. Prin acest legămînt El ne-a înfiat și ne-a dat dreptul să ne numim copii ai Săi, iar Tatăl S-a legat să ne ajute în toate cele bune, spre a avea succes. A nu fi credincioși lui Dumnezeu, după toate acestea, dovedim nesinceritate, și cu aceasta ne putem aștepta ca Dumnezeu să rupă legămîntul încheiat cu noi. Punem astfel pe Bunul Dumnezeu în situația de a nu-Si mai putea exercita prerogativele și influența Sa sfîntitoare asupra noastră. Rupînd legămîntul aducem asupra noastră tot răul ce decurge din despărțirea noastră de El.

Ascultarea de Dumnezeu este temelia credințioșiei noastre față de El. Ca să putem deveni și rămîne credincioși trebuie mai întîi să cunoaștem întregul plan al mîntuirii și toată voia Sa cu noi. Știînd că voia Lui este sfîntirea noastră, se cere de la noi să urmăm acest proces de înnoire și sfîntire, supunîndu-ne și ascultînd de El prin cuvînt. Mijlocul de sfîntire este cel

recomandat de Domnul Hristos: „Șințește-te, Tată, prin adevărul Tau; Cuvîntul Tau este adevărul” Ioan 17,17.

Tot în scopul formării noastre după chipul Domnului Isus, păstrînd legătura și bunele rapoorturi cu El, trebuie să ne mărturisim păcatele în mod intim sau public, după caz, și mai ales să facem aceasta în modul cel mai sincer posibil. După mărturisire urmează să cerem ajutorul lui Dumnezeu, ca să ne ajute să biruim păcatul în mod definitiv. Tot pentru o deplină biruință folosim studiul, rugăciunea, vegherea împreună cu împunerea oricăror obligații ce ne revin prin recomandăția Cuvîntului.

Manifestăm sinceritate sau nesinceritate față de Dumnezeu și în felul cum ducem la îndeplinire sarcinile încredințate. Dacă nu ne plingem și nu murmurăm, dacă executăm lucrările la cel mai înalt nivel spiritual, dacă cerem mereu sprijinul și ajutorul lui Dumnezeu prin credință și dacă mulțumim apoi lui Dumnezeu pentru reușită, arătăm sinceritate în raporturile noastre cu Dumnezeu. Servindu-l cu multă iubire, păstrînd în tot timpul legătura cu El, urmînd îndeaproape interesul sînt al lui Dumnezeu, de a fi noi mîntuiți și de a ajuta la mîntuirea fraților și surorilor noastre, mergem mereu pe calea sincerității sfinte și spre realizări mari și durabile.

Nesinceritatea pe care ar nutri-o cineva poate deveni păcat împotriva Duhului Sfînt, iar ca urmare spre retragerea creditului acordat de cer, pentru a rătăci apoi pe cărările întunericului spiritual, departe de Dumnezeu și de binecuvîntările Sale.

Sinceritatea cu semenii noștri trebuie să aibă la bază bunele intenții dintre indivizi și spiritul de sacrificiu suficient de dezvoltat. Dacă am pleca de la adevărul că orice om e vrednic de simpatia și ajutorul celuilalt, am putea instaura climatul favorabil păcii și unirii între indivizi și aproapele nostru, cu atît mai mult cu cît se știe că la origine sîntem frați cu toții. Chiar și atunci cînd am vedea greșeli la cei din jur, sinceritatea ne cere să le arătăm greșelile în mod sincer și delicat. În felul acesta i-am putea ajuta pentru o deplină dezvoltare profesională sau spirituală. Sinceritatea este una din virtuțile ce reglementează raporturile omenești și garantează succesul material și spiritual. Nu ne dăm seama îndeajuns, ce ar însemna pentru societatea omenească, dacă legăturile omenești, fie în serviciile publice sau în particular, ar fi clădite pe sinceritate. Dacă totdeauna s-ar cunoaște greșelile și adevărata cauză, repede s-ar putea înlătura, asigurîndu-se succesul scontat. Dar dacă nesinceritatea își face apariția, succesul este întîrziat, iar adevăratul motiv al răului este pus în seama altor cauze, greu de găsit. Spunînd adevărul

în modul cel mai sincer, chiar dacă la un moment dat s-ar da pe față slăbiciunile de care suferă cineva, s-ar găsi totuși mijlocul cel mai potrivit spre a se înlătura răul existent, iar cel în cauză ar putea deveni un biruitor și chiar un erou. Dacă un doctor nu ar cunoaște organul suferînd, boala de care suferă și cauza bolii, nu ar putea să vindece pe pacient în cazul cînd ar căuta să vindece alt organ, cu totul sănătos. Tot la fel, dacă nu se cunoaște cauza adevărată a unui rău oarecare, nu se pot lua nici măsuri potrivite pentru înlăturarea lui. Nesinceritatea sau lipsa de informație precisă se dovedesc răi îndrumători și nu asigură niciodată nici progresul material și nici pe cel spiritual. Nesinceritatea ar trebui condamnată oriunde își face apariția, luîndu-se imediat măsuri spre înlăturarea ei.

Cine este sincer cu sine și cu Dumnezeu, poate să fie sincer cu semenii săi. O astfel de persoană a fost Samuel, profetul lui Dumnezeu. Spre încheierea lucrării și vieții sale, Samuel a adunat întregul popor Izrael și l-a întrebat: „Tată-mă! Mărturisii împotriva mea în fața Domnului și în fața Unsului Lui: Cui i-am luat bou sau cui i-am luat măgarul? Pe cine am apăsă și pe cine am năpăstuit? De la cine am luat mită ca să închid ochii asupra lui? Mărtisii și vă voi da înapoi”. I Sam. 12,3. Samuel a fost judecător în Izrael toată viața sa și ar fi avut destule ocazii să fie necinstit și nesincer dacă ar fi vrut. El însă nu a părăsit niciodată drumul curăției morale și spirituale. La întrebările puse de Samuel în legătură cu necinstea, ei au răspuns: „Nu ne-ai apăsă, nu ne-ai năpustit și nici nu ai primit din mîna nimănui”. I Sam. 12,4.

Ca să putem fi sinceri cu semenii noștri, să ne luăm oboseala și să căutăm ce se găsește depozitat înăuntrul nostru, Apostolul Iacob ne ajută la aceasta: „Dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pămîntească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă este tulburare și tot felul de fapte rele”.

Nesinceritatea este mama fătărnicii și ocrotitoarea corupției. Toți cei nesinceri sînt prieteni cu stricăciunea și cu regresul spiritual și material.

Adevărata sinceritate a manifestat-o, în gradul cel mai înalt, Dumnezeu, în raporturile Sale cu noi oamenii. El niciodată nu S-a dovedit nesincer față de noi. A arătat întotdeauna și binele și răul. Aceeași poziție ar trebui să manifestăm și noi față de El și față de cei care ne înconjoară.

Rînea Iosif

CREDINȚA ȘI FAPTELE

Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate credința aceasta să-l mintuiască? — Iacob 2,1.

Apostolul Iacob inspirat de Duhul Sfânt, ne prezintă o problemă foarte importantă intrucit de îndeplinirea ei depinde desăvârșirea noastră pentru mintuire.

Intrebarea pe care și-o pune apostolul e pe deplin justificată, și această întrebare trebuie să și-o pună fiecare dintre noi. De aici rezultă, că pentru adevăratul creștin care vrea să devină un frate al Domnului Isus Hristos și un fiu al Tatălui din cer, nu este suficientă credința, ci sînt necesare și faptele prin care să-și manifeste și să trăiască această credință.

Credința are un rol principal pentru mintuirea noastră. Domnul Hristos a făcut referire la ea cînd a zis: „Cine crede și se va boteza, va fi mintuit”. Marcu 16,15—16.

Credinciosul trebuie să se silească să cunoască Cuvîntul Sfintei Scripturi, deoarece „Credința vine în urma auzirii”. Rom. 10,17. Creșterea sau descreșterea ei este în funcție de cunoașterea sau necunoașterea Cuvîntului lui Dumnezeu. Lucrul acesta se adevărește prin faptul că ea e „darul lui Dumnezeu”. Credința mintuirii nu este izvorită din om, el nici nu poate produce așa ceva. Credința este lucrarea pe care însuși Dumnezeu prin Duhul Său a făcut-o în inimă, și aceasta pentru că ei au îngăduit ca El să facă această lucrare.

Dumnezeu nu forțează pe nimeni cu darul Său. Fiecare e liber să-l primească sau să-l respingă. El nu dorește să fie povară pentru om. Felul Său de a lucra cu oamenii este deosebit de al nostru. Bucuria Sa este atunci cînd oamenilor le place să primească darurile Sale și apoi să le prețuiască.

Domnul Hristos ca Om a dat dovadă de prețuire a darurilor primite din partea Tatălui. În Ps. 40,8 se arată felul cum El înțelegea să-I facă voia: „Vreau să fac voia Ta Dumnezeu”. Altă traducere explică prin: „Îmi place să fac voia Ta Dumnezeu”. Așa trebuie primit și prețuit ceea ce El ne dă, ca astfel darurile Sale să devină binecuvîntare pentru noi.

Dacă însă am admis să primim acest dar al lui Dumnezeu atunci el trebuie să aducă roade în viața noastră. Pentru că orice sămînță semănată, dacă are toate condițiile necesare va crește și apoi va aduce roadele cuvenite. În caz contrar acea sămînță va putrezi.

Calea credinței care duce spre desăvârșire, este de la cunoștință la credință, și de la credință la fapte reale — adică roadele credinței. Aceasta a avut în vedere apostolul Iacob cînd a scris des-

pre importanța credinței și a faptelor: „Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte?” Iacob 2,14.

Așa fiind, nu este suficient ca cineva să creadă în Dumnezeu și în adevărul învățăturilor Sale, fără a dovedi practic ceea ce are pretenția că el crede? Un asemenea om ar fi creștin cu numele, ar fi un creștin de formă și pînă la urmă un creștin cu două fețe. O credință fără fapte, în realitate nu există. De aceea omul care are numai părerea despre sine că are credință, că este credincios, se poate asemăna cu o prăvălie care prin firma sa prezintă anumite mărfuri, dar care înăuntrul lipsește. Pentru acest considerent, omul trebuie să aibă o credință „care lucrează prin dragoste”. Gal. 5,6.

Dragostea determină credința la fapte. Ea este aceea ce face credința să fie rodnică, și în felul acesta creștinul împlinește Legea lui Dumnezeu „pentru că dragostea este împlinirea Legii”. Rom. 13,10.

Așa dar, să ne rugăm lui Dumnezeu ca prin Duhul Sfânt să ne dea dragostea care să pună credința la lucru în vederea înlăturării faptelor bune față de Dumnezeu, societate și aproapele nostru.

Viața care pulsează în jurul nostru, dimpreună cu nevoile și aspirațiile societății noastre, cere ca astfel credința noastră să fie tradusă în fapte bune pentru folosul oștesc. Apostolul Pavel dă îndemnul creștinilor ca ei „să fie cei dintîi în fapte bune”.

Cuvîntul lui Dumnezeu ne dă printre altele exemplul lui Abraam, arătînd cum „credința lui a lucrat împreună cu faptele lui, și prin fapte credința lui a ajuns desăvîrșită”, și el a fost numit „prietenul lui Dumnezeu”. Iacob 2,22—23.

Ce bine stă creștinilor, care în fața semenilor, teoria crezului lor se armonizează întru totul cu faptele lor. O credință sinceră, dezinteresată, alimentată dintr-un izvor curat, ținînd seama de cerințele lui Dumnezeu și a aproapelui nostru, poate să producă fapte la nivelul ei.

Această credință poate fi numită „biruitoare”, asupra a tot ce este rău. Faptele izvorite din ea îi dau acest „titlu”, păstrîndu-i totdeauna nivelul ei inițial.

Atunci cînd faptele au dezis-o, pe parcursul timpului n-a fost greu să-i scoabă nivelul ei înalt, sau s-o facă inexistentă.

La aceasta se referă apostolul Iacob cînd scrie: „Tot așa și credința dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși”. Iacob 2,17.

Tot apostolul Iacob ne mai prezintă în epistola sa „credința susținută numai cu vorba”. Atunci

cînd un frate sau o soră sînt goi și lipsiți de hrana de toate zilele și cineva le zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă” fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi credința? Iacob 2,15,16.

Forma aceasta de credință arată că ea nu-l stăpînește pe credincios. Puterea ei n-a patruns în simțămintele cele nobile ale sufletului care fac să acționeze față de nevoile aproapelui său. Egoismul firii noastre barează ușa și împiedică teoria credinței ca să devină așa de frumoasă și plăcută, atunci cînd e pusă în practică.

Domnul Hristos a dat oamenilor învățături practice și nu simple precepte teoretice atunci cînd a vorbit despre iubirea față de Dumnezeu și iubirea de aproapele.

În pilda exprimată de Domnul Hristos în Evanghelia după Matei la cap. 25,34—40, la invitarea pe care o face celor credincioși în împărăția Sa, arată ca motive faptele credinței și nu teoria credinței: „Căci am fost flămînd și Mi-ați dat de mîncat. Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și Mi-ați primit; am fost gol și Mi-ați îmbrăcat; am fost bolnov și ați venit să mă vedeți”. Iar pentru ca învățătura să fie ușor de înțeles a adăugat: „Adevărat vă spun că, oricîte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neîsemnați frați ai Mei Mie mi le-ați făcut”.

Din această pildă reiese clar învățătura că, în adevăr credința este atît de organic legată de faptele omului, încît ea singură nici nu poate exista realmente și nici nu se poate dezvolta, pentru a ajunge la desăvîrșire.

Continuarea la pag. 16

S-au scurs aproape treizeci și patru de secole de când pentru prima dată, prin anul 1445 în. Hr., s-a statornicit Paștele, cu prilejul ieșirii izraeliților din Egipt.

Cu această ocazie, Sfintele Scripturi raportează că prin îndrumarea lui Dumnezeu, Moise rânduiește ca în ajunul plecării lor din țara în care robiseră atîta amar de vreme, — 430 ani — în a 14-a zi a lui Abib-sau Nisan să fie înjunghiat cîte un miel, care după ce avea să fie pregătît, să fie mîncat în aceeași noapte în întregime, împreună cu ierburî amare. Cu sîngele mielului urma să fie stropiți ușorii și pragul casei. Exod 12.

Cuvîntul „Paște” vine din ebraicul „pesach” care-și găsește o foarte potrivită și temeinică tîlcuire în cuvintele „ocolire” și „trecere pe lîngă”, exprimînd lucrarea ingerului lui Dumnezeu care în seara de 14 Nisan 1445 în. Hr. „va trece pe lîngă” ușile caselor izraeliților a căror stîlpi ai ușii și prag de sus al casei unde urma să se mîncească mielul înjunghiat, fuseser stropiți cu sîngele acestuia, ocolînd și ferind

aceste case de vreun rău. Exod. 12, 23.27.

Raportul biblic amintește pentru prima dată denumirea de „Paște” în cuvintele rostite de Dumnezeu lui Moise: „Cînd îl veți mîncă (mielul), să aveți mijlocul încîns, încălțămîntele în picioare, și toiagul în mînă; și să-l mîncăți în grabă; căci sînt Paștele Domnului” (Exod 12:17), lucru ce lămurește și înțelesul „Paștelui” adică împărtășirea laolaltă din mielul înjunghiat, lucru ce de astfel îl lămurește destul de clar textul biblic din Deuteronom 16,5 care spune: „Nu vei putea să jertfești Paștele”, deci cuvîntul „Paște” avea în sine înțelesul clar de Mielul pascal care trebuia să fie jertfit.

Că prăznuirea Paștelor a fost înființată în a 14-a zi a primei luni a anului, Nisan, adică Martie sau Aprilie, după care izraeliții au pornit în mărșăluirea lor de părăsire a Egiptului, ne-o confirmă raportul biblic cînd precizează cînd a fost cea dintîi a doua zi de Paște din istoria acestei sărbători: „Au pornit din Ramses în luna întîi, în ziua a cincisprezecea a lunii întîi.

A doua zi după Paște, copiii lui Izrael gata de luptă în fața tuturor egiptenilor”. Num. 33,3.

„Ramses” pare a fi fost o altă denumire a ținutului Goșen, locul de întîlnire al întregii națiuni izraelite de unde porniră în drumul lor spre țara făgăduită. Se presupune că ar fi fost același cu Cairo.

Această sărbătoare a Paștelor urma să fie prăznuită în fiecare an de izraeliți ca o aducere aminte a minunatei izbăviri a lor din robia egipteană: „Păzește luna spicelor, și prăznuiește sărbătoarea Paștelor în cinstea Domnului, Dumnezeului tău; căci în luna spicelor te-a scos Domnul, Dumnezeul tău, din Egipt, noaptea”. Deut. 16,1.

Pe lîngă aceea că sărbătoarea Paștelui era o amintire a ieșirii din Egipt, a liberării din robie, prin faptul că însemnătatea și tot rostul ființei Paștelui se concentra asupra mielului jertfit, dovedește cu prisosință că scopul adevărat și mai presus de orice al statornicirii acestei sărbători a fost spre a arăta spre „Mielul lui Dumnezeu” care urma „să ridice păcatele”. Ioan 1,29. Că spre acest scop ținteau de fapt toate în legătură cu sărbătorirea Paștelui, ne-o dovedește și îndrumările date lui Moise ca nici un os al mielului pascal să nu fie sfărîmat (Exod, 12,46; Num. 9,12), îndrumări care neîndoios își găsesc o antipică împlinire în faptul că oasele lui Isus nu au fost sfărîmate.

Ceea ce profetul David proorocea despre Domnul Isus: „Toate oasele I le păzește ca niciunul din ele să nu I se sfărîme” (Ps. 34,20), și ceea de fapt s-a împlinit la jertfirea Mielului lui Dumnezeu pe crucea de pe Golgota (Ioan 19,36) era cuprins dintru început în îndrumările referitoare la Paște, dovedind cu prisosință că Paștele, din începutul statornicirii Lui și în decursul vremilor de după aceea, a urmărit să țină trează în mintea credincioșilor ideea marelui plan al mîntuirii, înfăptuit prin jertfa Domnului Hristos, „Paștele nostru”.

„Paștele urma să fie comemorativ cît și tipic, nu doar arătînd înăpoi spre liberarea din Egipt, ci înainte spre marea liberare pe care Hristos avea să o săvîrșească descătușînd pe poporul său din robia păcatului. Mielul sacrificat reprezenta pe 'Mielul lui Dumnezeu', în care este toată nădejdea noastră de mîntuire. Apostolul spune: „Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit”, 1 Cor 5,7. Nu era de ajuns ca mielul pascal să fie omorît; sîngele lui trebuia stropit pe ușori; la fel meritele singelui lui Hristos trebuiau însușite de suflet. Noi trebuie să credem nu numai că El a murit pentru fiecare dintre noi. Noi trebuie să ne însușim însemnătatea meritorie a jertfei ispășitoare”.

Isopul folosit în stropirea singelui era simbolul curățirii, fiind astfel folosit în curățirea leprei și a celor mîntuiți prin atingerea de

vreun mort. În rugăciunea psalmistului este arătată însemnătatea lui: „Curățește-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada”. Ps.51.

Mielul trebuia pregătit în întregime, să nu fie zdrobit nici un os; astfel, nu trebuia să fie zdrobit nici un os al Mielului lui Dumnezeu, care avea să moară pentru noi, Exod 12,46; Ioan 19,36. În felul acesta era înfățișată și desăvârșirea jertfei lui Hristos.

Carnea trebuia mîncată. Nu este de ajuns ca să credem în Hristos spre a dobîndi iertarea de păcat; prin credință continuu noi trebuie să primim tărie și hrană spirituală de la El prin cuvîntul Său. Hristos spunea: „Dacă nu mîncăți trupul Fiului omului, și dacă nu beți sin-

gele Lui, n-aveți viață în voi înșivă. Cine mîncă trupul Meu, și bea singele Meu, are viața veșnică”. și spre a lămuri înțelesul acestor cuvinte El zise: „Cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sint duh și viață”. Ioan 6,53, 54.63. Isus primi legea Tatălui Său, transpuse principiile ei în viața Sa, dezlăuî spiritul ei, și dovedi binefăcătoarea ei putere asupra inimii. Ioan spuse: „Cuvîntul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl”. Ioan 1,14. Urmașii lui Hristos trebuie să se împărtășească de această experiență. Ei trebuie să primească și să asimileze cuvîntul lui Dumnezeu așa încît el să alcătuiască puternicul

motiv al vieții și faptei. Prin puterea lui Hristos ei trebuie să fie schimbați întru asemănarea Lui și să dea pe față însușirile divine. Ei trebuie să mînce carne și să bea singele Fiului lui Dumnezeu, lucru fără de care nu poate fi viață în ei. Spiritul și faptele lui Hristos trebuie să devină spiritul și faptele ucenicilor Săi.

„Mielul trebuia să fie mîncat cu ierburi amare, simbolizînd amărăciunea din trecut a robiei din Egipt. La fel, cînd ne hrănim din Hristos, trebuie să facem aceasta cu zdrobire de inimă din pricina păcatelor noastre. Folosirea piinei nedospite de asemenea își avea însemnătate. Era în mod hotărît prescris în legea Paștelui, și era cu strictetă țînut de iudei în practicile lor, ca

O, SFINTE SCHILODIRI

O, sfințe schilodiri în trupuri sfințe
A sfinților aleși de Dumnezeu;
Voi martore sînteți și monumente
De cît iubi pe oameni Dumnezeu.

Priviți pe Iacob, falnicul părinte
Al semînțiilor lui Izrael,
Cum la Iaboc cu lacrimi fierbinte
A plîns, și s-a luptat cu Mihael.

A plîns și s-a luptat cu disperare
Pînă în zori de zi neconținut:
În lungă noapte-a lui de strîmtorare
Cu Cerul a luptat, și-a biruit.

În dar lui i s-a dat o schilodire:
Să-și tîrîie piciorul drept neconținut,
Să-i fie pururea de amintire
Că a luptat cu Dumnezeu și-a biruit.

Iar peste veacuri Saul, cu uimire,
În drumul spre Damasc, înfiorat,
Văzu pe Christ în plină strălucire
Și-a ochilor lumini s-au vătămat.

Cu ochii arși întră el în cetate
Și zile-ntregi posti și se rugă
Pînă ce Christ pe un anume frate
La el trimise și îl vindecă.

Îl vindecă doar cît ca să zărească
Pe cei din jurul său nedeslușit,
Ca schilodit mereu să-și amintească
De Christ, pe care-n slavă L-a privit.

Dar cea mai grandioasă schilodire
La care cineva a fost supus
E cea pe care-ntreaga omenire
A hărăzit-o Blindului Isus.

Neprihănitul, Blindul Domn, pe cruce
Ca ispășire, trupul Său Și-a dat,
El care din eterne vremi fericite
Ca Miel Divin fusese junghiat.

El la ai Săi veni plin de-ndurare,
Dar de ai Săi a fost bătut, trădat.
Scuipări în față, ghimpi, însingerare
Și vîntăi nedrepte ei I-au dat.

Pe cruce L-au întins să-L chinuiască,
În mîini piroane grele I-au înfipt,
În coastă suliiță haină, păgînească
I-au pus, să vadă-apoi de a murit.

Dar, a-nviat, și astăzi în mărire
El stă la dreapta Tatălui din cer
Și a Ființei Sale schilodire
E-al dragostei dumnezezești mister.

În aste răni aflăm noi vindecare
De-a sufletului boli și de păcat,
Căci suferind aceste răni barbare,
Hristos, cu Dumnezeu ne-a împăcat.

O, sfințe răni, voi sînteți chezașia
Și cheia ne-ntrecutei Lui iubiri,
A fericirii lungi cît veșnicia,
A dulcii și deplinei mîntuirii.

O, sfințe schilodiri în trupuri sfințe
A sfinților aleși de Dumnezu,
Voi martore sînteți și monumente
De cît iubi pe oameni Dumnezeu.

D. FLOREA

În timpul sărbătorii să nu se găsească de loc aluat în casele lor. În același fel, aluatul păcatului trebuie îndepărtat din toți aceia care vor să primească viață și hrană din Hristos. Astfel, Pavel scrie bisericii din Corint: „Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o pâlmădeală nouă... Căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit. Să preznim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului”. I Cor. 5,7,8.

Dar, pentru că acest mare adevăr mintuitor cuprins în prăznuirea Paștelui să nu fie pierdut din vedere, ba dimpotrivă ca umbra crucii de pe Golgota să fie cât mai vizibilă pentru credincioșii Vechiului Testament, Dumnezeu rindui serviciul sanctuarului.

Sanctuarul ce fu ridicat de Moise după îndrumarea divină, prin toate ce le cuprindea și era, prin toate serviciile lui, prin aceea că era o asemuire pămîntească a sanctuarului cereș în care slujea Domnul Hristos, urma să fie zi de zi o tot mai luminoasă înfățișare a măreței învățături pascale, o continuă chemare la sfințenie.

De la serviciul de jertfă ce se săvîrșea la ușa cortului întruinirii, cînd cineva își mărturisea păcatele pe capul unui miel pe care după aceea îl înjunghia și pînă la marea-ța zi a ispășirii, tot ce se săvîrșea continuu în cuprinsul sanctuarului nu era altceva decît înfățișarea în nenumărate și felurite chipuri și simboluri a ceea ce dorește a oferi Dumnezeu fiecăruia: iertare, curăție și sfințenie, și toate acestea în dar, prin Isus Hristos, „Paștele noastre”.

Zi de zi serviciile de la Sanctuar întipăreau în mintea credincioșilor mereu și mereu, cu și mai mare putere de pătrundere, gîndul la Jertfa cea mare rînduită de la început de făptură pentru salvarea din păcat. Și atunci cînd sărbătorea Paștelui sosea strîns legată prin rostul ei de cea a azimelor, Sanctuarul se găsea în plină desfășurare a mărețului său scop de a îndrepta privirile peste ani la adevăratul Paște: Isus Hristos.

Cînd Aaron fu chemat de Dumnezeu să îndeplinească serviciul de mare preot la sanctuar, Dumnezeu îndrumă de Moise ca el să-l spele. Dacă era vorba de o spălare obișnuită, Aaron desigur că ar fi putut face acest lucru mult mai bine. Dar nu, aci era vorba de cu totul altceva. Moise, „omul lui Dumnezeu” trebuia să facă pentru el o spălare spirituală, să-l pregătească pentru lucrarea specială ce o avea de împlinit în Sanctuar. Și apoi, tot Moise îl și îmbracă.

Și toate acestea pentru a sădi învățătura că sfințirea este ceva ce primim. Dumnezeu este cel ce curățește, și tot El și îmbracă. Tot ce are de făcut credinciosul este să se supună. El, Dumnezeu, prin Isus Hristos, se îngrijește de haina îndreptării, de

veșmintele de slavă și frumusețe. Tot ce cere Dumnezeu este ca să primim aceste veșminte din mîna Sa și să nu le lepădăm.

Tot ce se săvîrșea în cuprinsul Sanctuarului, alcătuit pentru atenul credincios o minunată carte, plină de cele mai alese învățăminte spirituale; pe fiecare pagină a ei chipul lui Mesia cel făgăduit apărea în lumină diferită dîndu-i la sfîrșitul parcurgerii ei tabloul minunat al marei iubiri a Dumnezeirii, și pînd să prîndă din strălucirea Golgotei chipul lui Isus, Jertfa pentru păcat, Răscumpărătorul omenirii.

Și cu cît anii treceau, cu atît lumina Golgotei strălucea tot mai puternică și umplea de bucurie inimile sincerilor credincioși, pînă într-atîta încît, la împlinirea vremii, cînd făgăduința făcută de Dumnezeu lui Adam și Eva în grădina Edenului se împlini, Simon care aștepta mîngîierea lui Izrael, „și Duhul Sfînt era peste el”, și pe care „Duhul Sfînt îl înștiințase că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristos Domnul”, luînd pe pruncul Isus în brațe, nu-și mai dori nimic mai mult: „Căci au văzut ochii mei mîntuirea Ta”. Luca 2, 25—30. La fel și Ana, „a început să laude pe Dumnezeu, și să vorbească despre Isus tuturor celor ce așteptau mîntuirea”. Vers. 36, 38.

Simbolul Paștelui se întîlnia cu realitatea, cu ceea ce acest Paște înfățișase, adică cu însuși Isus Hristos: tipul cu antitipul.

Și treizeci și unu de ani de la nașterea Domnului Isus încă se mai continuă sărbătorea Paștelui, tocmai spre a da ocazie la cît mai mulți a înțelege că Acela pe care-l simbolizau jertfele și serviciile Sanctuarului. Se găsea chiar între ei.

Dar tipicul formalismului rece tocise în mulți simțul discernămîntului spiritual și nu putură să vadă că „Profetul” despre care le vorbise Moise se găsea în mijlocul lor. Spre a pune într-un mod mai vizibil față în față simbolismul Paștelui ce izraeliții îl sărbătoreau, cu însuși Mîntuitorul, Isus a căutat să Se găsească în Ierusalim și la Templul de acolo cu ocazia Paștelui.

Ioan precizează trei asemenea sărbători de Paște (Ioan 2,13; 6,4; 13,1) și un nespecificat „Praznic al iudeilor”. Ioan 5,1. Deși acesta a fost identificat de unii cu diferite alte sărbători iudaice, pare mai temeinic a fi considerat ca Paște, al doilea din timpul activității lui Isus.

Astfel Ioan amintește întîmplări de la patru succesive sărbători ale Paștelui. Isus a fost botezat cu cîteva luni înainte de primul dintre aceste Paște. Astfel, Paștele din anul 28 d. Hr. pare să fi fost ocazia primei vizite a lui Isus la Ierusalim, după botezul Său (Ioan 2,13) și la această sărbătoare dădu El în stare misiunea Sa ca Mesia și își începu lucrarea. Întîmplările din Ioan 5 ni se spune a fi avut loc cu ocazia „celei de a doua vizite la Ierusalim”. Mai mult încă,

evenimentele din cap. 6, pe care Ioan le identifică cu timpul Paștelui (v. 4) au avut loc la un an după cele din cap. 5. De la Paștele din anul 29 d. Hr. și pînă la Sărbătorea Corturilor din anul 30 d. Hr. Isus nu a luat parte la niciuna din sărbătorile naționale (Ioan 6,4,7,1,2) și deci a fost absent de la Paștele din anul 30 d. Hr. Se scuseră trei ani și jumătate între botez și ultimul Paște, cel din anul 28 d. Hr. și cel din anul 31 d. Hr.

Dar toată această continuă prezență a Domnului Hristos cu cei care pretindeau că-l sărbătoresc prin Paște, toate străduințele depuse de El, întreaga Sa viață ce-L dezvăluia ca Mesia, nu putu rupe ferecăturile preconcepțelor ideii ale mai marilor iudei cu privire la Mesia. Ba încă, complăcîndu-se în tr-un afacerism cu treburile religioase și simbolurile sfinte ale Sanctuarului, cu transformarea Templului „într-o peșteră de tîlhari”, nu erau dispuși să admită gîndul că toate acestea urmau să se desființeze. De aceea, cunoscînd răvășirea din mintea lor, privind cetatea de pe sprînceana costîșei, Isus plîns și zise: „O, Ierusalime, Ierusalime!... Ce n-aș fi mai putut face pentru tine?... Am vrut să te adun... dar n-ai primit”.

În orbirea bigotismului lor, mînați de ură amară față de Isus, pe care-L vedeau ca uzurpatorul intereselor lor vremelnice, sub vîlul unei mari evioșii, sub masca unor mari apărători ai intereselor națiunii lor, ridicară multime de oameni să ceară omorîrea lui Isus, ca distrugător de credință și tulburător al liniștii sociale.

Dar toate, în cadrul desfășurării evenimentelor planului de mîntuire al lui Dumnezeu, se înșiriau într-o ordine perfectă.

Ziua de 14 Nisan se apropia cu grăbire, și mai marii iudeilor se pregăteau să împlinească ritualurile Paștelui; dar de data aceasta să înjunghie nu un miel în simbol ci pe însuși „Mielul lui Dumnezeu”, îndemnînd pe toți să strige: Răstignește-L! Răstignește-L!”

Și cînd sosi, data instituirii Paștelui, 14 Nisan 1445 în. Hr. se găsi față în față cu 14 Nisan al anului 31 d. Hr., după un drum de secole în care timp alcătuiseră un far luminos pe calea credinței, și nînd trează în mintea credincioșilor „nădejdea lui Izrael”, venirea lui Mesia, nădejde care acum cînd se împlinea sub ochii lor ei o lepădau cu brutalitate.

Mereu și mereu Isus vorbise ucenicilor Săi despre suferințele Sale. Mat. 16,21; 20,17-19. Profetii Vechiului Testament vorbiseră deseori despre suferințele lui Mesia. Ps. 22; Isa. 53. Isus trebuia să parcurgă în întregime calea suferințelor pînă la cruce, spre a Se califica drept „Căpetenia mîntuirii” noastre. Ebr. 2,10. Fără cruce nu putea fi nici cunună.

Știind că drumul suferințelor Sale în vederea împlinirii planului mântuirii era ajuns aproape la capăt, și că nu-L mai despărțea decât un număr de ore pînă ce urma să fie răstignit, pînă ce simbolistica Paștelui urma să se încheie prin realitatea ce o preînchipuise — jertfa Mielului lui Dumnezeu — Isus își adună din nou ucenicii în a serba acest ultim Paște, ultim prin aceea că lucrarea ce Paștele o avusese de îndeplinit se încheieasc simbolul întîlnindu-se cu realitatea.

În anul răstignirii, 31 d. Hr., Nisan 14, ziua hotărîită pentru înjunghierea mielului pascal căzu vineri; pregătirea pentru Paște sau ajunul lui coincidea cu pregătirea pentru Sabatul săptămînal, Ioan 19,14,31-42; 20,1. Primul Sabat ceremonial al Sărbătorii Azimilor, Nisan 15, coincidea astfel cu Sabatul săptămînal.

Și Cel care cu secole în urmă instituisese Paștele și urmărise accentuarea simbolisticii lui în serviciile Sanctuarului și ale Templului, acum cînd totul pentru care fusese rînduit ajunsese la sfîrșit, Același institui acum în continuare Sfînta Cină. Și aceasta avu loc în primele ore ale zilei de 14 Nisan anul 31 d. Hr. adică joi noaptea, înainte de ziua de Pregătire a aceiași date.

Și iată cum 14 Nisan al anului 31 d. Hr., prima zi de Paște, cuprinde în sine două mari evenimente, și anume primul Joi seara, odată cu apusul soarelui, deci la începutul zilei de Vineri după soțotirea biblică, cînd fu instituită Sfînta Cină în amintirea marelui Sale jertfe pe Golgota ce urma să se consume spre apusul aceiași zile, fapt ce alcătui al doilea mare eveniment, încununarea zilei de 14 Nisan a anului 31 d. Hr. O zi plină de însemnătate din primele ore ale ei și pînă către sfîrșit.

„Simbolurile fură împlinite nu numai prin aceea că cele adevărate au venit, ci și prin aceea că ele au venit la data cînd se săvîrșeau cele simbolice. În ziua a patrusprezece a lunii întîia iudaice, exact în ziua și luna în care timp de cincisprezece veacuri fusese înjunghiat mielul de Paște, Domnul Hristos — mincînd Paștele cu ucenicii Săi — înființă acea sărbătoare care urma să comemoreze moartea Sa, El fiind Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii“.

Expresia corespunzătoare Paștelui în Noul Testament se găsește în Cina Domnului, serviciul împărtășirii laolaltă. După venirea lui Hristos, nu mai putea fi de nici un folos omorîrea mielului pascal, ce prefigura venirea Sa. Dar avea să fie de folos comemorarea sacrificiului de pe Golgota și puterea sa susținătoare. Pentru acest motiv Domnul institui cina împărtășirii laolaltă spre a reaminti faptele mîntuirii noastre și ce ne-a fost pregătît prin cruce. Asemenea prototipului său, ea arăta înapoi și înainte. Noi trebuie să ne amintim de Golgota „pînă va veni El“.

„Înjunghierea mielului de Paște era o preînchipuire a morții Domnului Hristos. Apostolul Pavel zice: „Hristos Paștele noastre, fu înjunghiat pentru noi“. 1 Cor. 5,7. Snopul de grîu din pîrga secerîșului, care era legănat înaintea Domnului în templu la Paște, preînchipuia învierea Domnului Hristos. Pavel, vorbind despre învierea Domnului și a tuturor credincioșilor Săi, zice: „Hristos pîrga; apoi cei ai lui Hristos la venirea Sa“. Ca și snopul legănat din pîrga grîului înainte de secerîș, așa Domnul Hristos este pîrga secerîșului nepieritor al sufletelor răscumperate, care, la învierea de apoi, vor fi adunate în grînarul Domnului“.

„Cînd de pe buzele lui Hristos ieși puternic strigăt: 'S-a sfîrșit', preoții slujeau în templu. Era ora jertfei de seară. Mielul care înfățișa pe Hristos fusese adus pentru a fi junghiat. Imbrăcat în haina lui frumoasă și plină de însemnătate, preotul sta cu cuțitul ridicat, ca Abraam cînd era gata să junghie pe fiul său. Plini de interes oamenii priveau. Dar pămîntul

începu să se zguduie și să tremure; deoarece Domnul Însuși Se apropiase. Cu un fișit puternic perdeaua dinăuntru a templului a fost sfîșiată de sus pînă jos de o mină nevăzută, descoperind privirii oamenilor un loc care mai înainte fusese umplut de prezența lui Dumnezeu. În locul acesta locuise Șehina. Aci descoperise Dumnezeu slava Sa deasupra tronului milei. Numai marele preot ridică vâlul care despărțea partea aceasta de restul templului. El intra acolo o singură dată pe an pentru a face ispășire pentru păcate. Dar iată, perdeaua aceasta este sfîșiată în două. Locul prea sfînt din sanctuarul pămîntesc nu mai este sfînt“.

Exact la 14 Nisan, la vremea „între cele două seri“, doar cu cîteva ore înainte de apusul soarelui, tocmai la ceasul cînd preotul era gata să junghie mielul pascal, simbolul s-a întîlnit cu Cel simbolizat la Golgota, la moartea Fiului lui Dumnezeu. Rostul simbolisticii „Paștelui“ fiind sfîrșit, nu mai era nevoie de un alt miel de jertfă, deoarece adevăratul Miel era junghi-

at în chiar acel moment, la vremea din zi prescrisă de veacuri, de data această însă pe Golgota, spre a fi izbăvitor de păcat pentru toți. Mara jertfă fusese adusă la cruce.

„Locul către sfânta sfințelor este descoperit. Pentru toți se pregătesc o cale nouă și nepieritoare. Oamenii păcătoși, plini de durere, nu mai au nevoie să aștepte venirea marelui preot. De aci înainte Mîntuitorul urma să officieze ca preot și mijlocitor în cerul cerurilor. Părea că o voce puternică spusese închinătorilor: S-a sfîrșit cu toate jertfele și darurile pentru păcat. Fiul lui Dumnezeu a venit potrivit cuvîntului Său: 'Iată Eu vin (în volumul cărții este scris despre Mine), să fac voia Ta, Dumnezeule'. 'A intrat odată pentru totdeauna în Locul prea sfînt... cu însuși singele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică pentru noi'. Ebr. 10,7; 9,12.

Și cînd apusul soarelui încheie această zi de Vineri 14 Nisan, a înjunghierii mielului pascal, a răstignirii Domnului Hristos, Mielul de jertfă pregătit de la întemeierea lumii, acest moment găsi deja pe Domnul Isus în mormîntul săpat în piatră și oferit de Iosif.

Cît de minunat fură rinduite toate în mersul vremii, ca Nisan 14 al anului 31 d. Hr. să cadă într-o zi de Vineri, ziua de Pregătire; ca Domnul Isus să Se odihnească în mormînt în ziua de Sîmbătă 15 Nisan, de la apusul soarelui Vineri la apusul soarelui Sîmbătă și ca El să învieze din mormînt în dimineața zile de 16 Nisan, Duminică, prima zi a săptămîinii, deci a treia zi, aceste trei zile alcătuiind 14, 15 și 16 Nisan din anul 31 d. Hr.

„Cînd Mîntuitorul Și-a dat viața pe Golgota, încetă însemnătatea Paștelui, și orînduirea Cinei Domnului fu instituită ca aducere aminte a aceluiași eveniment al cărui simbol fusese Paștele“.

Mîntuirea credincioșilor depinde de o continuă însușire în inimă a curățitorului sînge al lui Hristos. De aceea, Cina Domnului nu urmărea să aibă loc doar ocazional sau anual, ci mult mai des decît Paștele anual. Această solemnă orînduire comemora un eveniment mult mai însemnat decît eliberarea izraeliților din Egipt. Acea liberare simboliza marea ispășire pe care Hristos a săvîrșit-o prin jertfirea vieții Sale în vederea ultimei liberări de sub păcat a celor credincioși.

Timpul și cît de des să fie ținut Paștele fusese prescris în mod precis de Dumnezeu (Exod 12,1-20), însă nu așa în ce privește Cina Domnului. Cît de des să fie ca celebrată este lăsat la alegerea credincioșilor. Este firesc a socoti că cei care iubesc pe Domnul și sînt conștienți de marea lor nevoie de El în orice moment, vor fi bucuroși să aibă parte de această orînduire cît mai des.

Mîncînd și bînd din simbolistica „piine și vin“, credincioșii dau în știre credința lor în deplina împăcare săvîrșită prin trupul zdrobit și sîngele vărsat al lui Hristos și în revenirea Sa spre a lua la Sine pe cei ai Săi Ioan 14,1-3. Orînduirea Sfintei Cine urmează a fi păstrată de toți credincioșii, cît va dăinui timpul. Necesitatea păstrării ei va înceta doar cînd toți credincioșii vor vedea pe Isus față în față. Atunci nu va mai fi nevoie ca ceva să le mai amintească despre El, căci toți îl vor vedea așa cum este. 1 Ioan 3,2; Apoc. 22,4. După cum jertfele aduse la Sanctuar în timpul lui Moise, și mai tîrziu la Templul din Ierusalim, arătară spre moartea lui Isus de-a lungul tuturor secolelor pînă ce Hristos veni pentru prima oară, la fel celebrarea Cinei Domnului vestește că El a plătit pedeapsa pentru păcatele omenirii, și va continua să vestească aceasta „pînă va veni El“ a doua oară.

Dar cuvintele Domnului din primele ore ale zilei de 14 Nisan a anului 31 d. Hr. nu se mărginiră doar la orînduirea așezămîntului Noului Testament, Sfînta Cină, ci ele trecură de acel „pînă va veni El“ și priviră mult mai departe, pînă la „masa nunții Mielului“ în împărăția lui Dumnezeu, la acea fericită întîlnire a tuturor mîntuiților. Mat. 26,29.

După cum Cina cea de taină era îndeaproape legată de marele eveniment care făcu posibil planul mîntuirii, la fel masa „nunții Mielului“ va celebra triumful planului.

Împărtășirea din același pahar înșirina să vestească moartea Domnului „pînă va veni El“. 1 Cor. 11, 26. Aceasta este o garanție din partea lui Dumnezeu că împărăția negreșită va fi o realitate, și din partea noastră, a credinței în făgăduința că va fi așa. Orînduirea Cinei Domnului în mod semnificativ leagă prima venire de a doua, ba

mai mult, aruncă o privire și după aceea. Serviciul împărtășirii laolaltă urmărea să păstreze în mintea ucenicilor nădejdea celei de a doua veniri a lui Hristos și amintirea morții Sale înlocuitoare. 1. Cor. 11, 25,26.

La cea dintîi serbare la care El a luat parte împreună cu ucenicii Lui, Isus le-a dat paharul care simboliza lucrarea Lui pentru mîntuirea lor. La cea din urmă Cină, le-a dat din nou paharul, odată cu așezămintele sfînte prin care urma să fie vestită moartea Lui „pînă va veni El“. Iar întristarea ucenicilor cînd trebuia să se despartă de Domnul lor, a fost mîngîiată cu făgăduința că iar se vor întîlni, căci le-a zis: „De acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, pînă în ziua cînd îl voi bea cu voi nou, în împărăția Tatălui Meu“. Mat. 26,29.

Cuvîntul „nou“ nu se referă la un vin nou în contrast cu unul fermentat, ci la faptul că totul din împărăție va fi „nou“. Apoc. 21,5.

De asemenea, în folosința idiomatică iudaică a cuvintelor „a mîncă piine în împărăția lui Dumnezeu“, înseamnă a fi părtaș de binecuvîntarea cerului.

Adam Clarke, comentînd acest text din Evanghelia după Matei, îl redă, astfel: „Noi nu vom mai avea altă ocazie să mîncăm această piine și să bem acest vin împreună; căci după cîteva ore va avea loc răstignirea Mea. Eu nu voi mai bea din rodul viței cu voi; dar voi bea un vin nou — un vin de o natură cu totul alta decît aceasta — un vin pe care-l poate oferi numai împărăția lui Dumnezeu“.

Și comentariul și-l continuă zicînd: „Oricît de folositor ar putea fi vinul ca orînduire sacramentală, totuși vinul împărăției, adică bucuriile spirituale de la dreapta lui Dumnezeu, vor fi mult mai prețioase și mai folositoare. Din cele spuse de Domnul Isus aci, înțelegem că sacramentul Cinei este un simbol și o garanție pentru creștinul sincer, a fericirii de care va avea parte în împărăția slavei“.

De asemenea cuvintele Domnului raportate de evanghelistul Luca (cap. 22,16) arată și ele spre ultima și desăvîrșită celebrare a liberării din păcat ce va avea loc în împărăția „slavei“, cu privire la care Hristos vorbește deja ucenicilor. Mat. 25,31. Acesta va fi „ospațul nunții Mielului“ la care este invitat a lua parte fiecare credincios.

Editorial

ISUS IN PROFETII

Pe drumul spre Emaus, Isus mergea cu doi din ucenici. Scripturile ne spun că „ochii lor erau împiedicați să-L cunoască“. Era după învierea Sa glorioasă. Pentru lumea întreagă începuse o eră nouă și strălucită. Fiul lui Dumnezeu — Mielul fără cusur și fără prihană — își dăduse prețioasa Sa viață pe crucea de pe Golgota, fusese pus în mormintul lui Iosif din Arimateea, și a treia zi înviase, aducând cu Sine din mormintul din care ieșise, și revărsind asupra lumii, razele unui nou soare, ce avea să lumineze și să încălzească universul întreg. Se deschisese pentru todeauna „calea cea nouă și vie“, prin care orice suflet omenesc putea să obțină iertarea păcatelor, fericierea unei vieți curate și mințirea veșnică la a doua Sa venire.

Cei doi ucenici erau totuși triști. Motivul tristeții lor era că ei nu înțelegeau și nu credeau profetiile care erau în legătură cu Isus. Mergând cu ei pe drum, și văzând confuzia în care se găseau El le-a zis: „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus proorocii! Nu trebuia să suferă Hristosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa?“ Și a început de la Moise, și de la toți proorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El“. Luca 24, 25—27.

Așa dar venirea și lucrarea Domnului Hristos nu trebuia să fie o surpriză pentru cunoscătorii Scripturilor. În aceste Scripturi era o serie întreagă de profetii, care preziceau venirea Fiului lui Dumnezeu ca Mântuitor, și arătau cu claritate lucrarea pe care avea să o facă El în favoarea oamenilor. Oricine dorea să-L cunoască și să primească mîntuirea oferită de El, putea face aceasta fără teama de a greși, pentru că avea o călăuză sigură, un conducător de origine divină, și anume profetia. După ce s-au convins de valoarea și însemnătatea profetiilor, apostolii puteau să spună cu toată tăria: „Și avem cuvîntul profetic făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, pînă se va crăpa de ziua și va răsări luceafărul de dimineată în inimile voastre... căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mînați de Duhul Sfînt“. 2 Petru 1, 19, 21.

Să privim asupra citorva din profetiile Sfintelor Scripturi care arătau și descriau misiunea și lucrarea Lui în mijlocul oamenilor, pî-

nă la data cînd avea să meargă pe cruce pentru răscumpărarea oamenilor și apoi avea să revină în mîrire ca să ia pe ai Săi la Sine.

1. El este Fiul lui Dumnezeu. Profetia: „Domnul Mi-a zis: Tu ești Fiul Meu Astăzi Te-am născut“

Împlinirea profetiei. „Marele preot a luat cuvîntul și a zis: „Te jur, pe Dumnezeu cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu“. „Da, i-a răspuns Isus, Sint“. Mat. 26, 63-64.

2. Pre existența Lui.

Profetia: „Și tu, Betleeme, din tine îmi va ieși Cel ce va stăpîni peste Izrael, și a cărui obîrșie se suie pînă în vremurile străvechi, pînă în zilele veșniciei“. Mica. 5, 2.

Împlinirea profetiei. „Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sint Eu“. Ioan 8, 58. „La început era Cuvîntul, și Cuvîntul era cu Dumnezeu, și Cuvîntul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu“. Ioan 1, 1-2.

3. Din seminția lui Abraam.

Profetia: „Toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea“. Gen. 22, 18.

Împlinirea profetiei: „Acum făgăduințele au fost făcute lui Avram și seminției lui. Nu zice: Și semințelor (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: Și seminției tale, adică Hristos“. Gal. 3, 8.

Împlinirea profetiei: „Căci este vădit că Domnul nostru a ieșit din Iuda, seminție, despre care Moise n-a zis nimic cu privire la profeție“. Ebr. 7, 14.

4. Din Casa lui David.

Profetia: „Cînd ți se vor împlini zilele, și cînd te vei duce la pîrinții tăi, voi ridica sămînța ta după tine, și anume pe unul din fiii tăi, și-i voi întări domnia... Il voi așeza pentru totdeauna în casa Mea și în Împărăția Mea scaunul lui de domnie va fi întărit pe vecie“. 1 Cron. 17, 11, 14.

Împlinirea profetiei: „El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îl va da scaunul de domnie al tatălui Său David“. Luca 1, 33.

5. Nașterea minunată.

Profetia: „De aceea Domnul însuși vă va da un semn: Iată, fecioara va rămîne însărcinată, va născoci un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi)“. Isa. 7, 14.

Împlinirea profetiei. „Toate aceste lucruri s-au întîmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin proorocul care zice: Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel, care tîlmăcit, înseamnă: „Dumnezeu este cu noi“. Mat. 1, 22-23.

Și tot în felul acesta s-au împlinit cu exactitate profetiile care spuneau despre El, că: Avea să se nască în Betleem; avea să fie dus pentru o vreme în Egipt, ca să scape de intențiile criminale ale lui Irod; că drumul activității Sale mesianice avea să fie pregătit de către Ioan Botezătorul; că avea să proclame vestea cea bună săracilor și suferinzilor; că în activitatea aceasta nemaiîntîlnită avea să fie însoțit de puterea Sfîntului Spirit al lui Dumnezeu; că ultima lui intrare în Ierusalim avea să fie o intrare triumfală cînd toți aveau să fie folosiți pentru preamărirea Lui; că va fi vindut de un prieten pe un preț stabilit la suma de treizeci de arginți. Și aceste profetii culminează cu suferințele Lui din Ghetsemani, cu judecarea și batjocorirea Lui în fața Sinedriului, cu condamnarea Lui de către Pilat, cu răstîgnirea și moartea Lui pe crucea de pe Golgota în mijlocul a doi răufăcători, cu înmormîntarea Lui în cavoul lui Iosif din Arimateea, cu învierea Lui din morți a treia zi și apoi cu înălțarea Lui în mijlocul oștirilor îngeruși și a cetei de oameni credincioși care înviase cu ocazia ieșirii Sale din mormînt.

Sîntem foarte recunoscători Bunului Dumnezeu că a profetizat evenimentele de seamă din viața Mîntuitorului. Iar scumpul nostru Mîntuitor Isus Hristos, prin viața și activitatea Sa a împlinit profetiile Scripturilor. „În sulul cărții este scris despre Mine, vreau să fac voia Ta“, adică să împlinesc ce este scris despre Mine, spunea Mîntuitorul. Iar la încheierea activității Sale pămîntești, adresîndu-se în ultima Sa rugăciune către Tatăl Său cereșc, spunea: „Eu Te-am proslăvit pe pămînt, am sîrșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac“. Ioan 17, 4. Și pe crucea de pe Golgota, în clipa cînd Să-Și dea viața ca preț pentru răscumpărarea omenirii, Mîntuitorul a strigat: „S-a isprăvit“. Apoi Și-a plecat capul, și Și-a dat duhul“. Ioan 19, 30.

Celor care doresc să-L cunoască, El le spune cu tot atîta dragoste și gingăție cum spunea și iudeilor de altădată: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine“. Ioan. 5, 39.

H. Artinian

„CINE NE VA PRĂVĂLI PIATRA DE LA UȘA MORMÎNTULUI“?

Femeile care stătuse lângă crucea lui Hristos au urmărit și au așteptat să treacă ceasurile Săbatului. În întâia zi a săptămânii, foarte de vreme, au plecat către mormânt, ducând cu ele mirurile de preț, pentru a unge trupul Mîntuitorului. Nu se gîndeau la învierea Lui dintre cei morți. Soarele nădejdi lor apusese, și asupra inimii lor se așternuse noaptea. Pe măsură ce mergeau, își reaminteau faptele de milostenie ale lui Hristos și cuvintele Lui de îmbărbătare. Dar nu-și aminteau de cuvintele Lui: „Vă voi vedea iarăși“. Neștiind nici chiar cele ce se petreceau atunci, ele se apropiau de grădina, zicîndu-și pe cînd mergeu: „Cine ne va prăvăli piatra de la ușa mormîntului“?

Cuprinse de griji și întristări, și lipsite de nădejde, acele trei femei se îndreptau către mormânt spre a aduce Mîntuitorului lor scump și iubit ultimul omagiu. Există oare cineva printre noi, care să nu deplîngă moartea unora dintre cei iubiți? Să ne luăm timp la anumite sărbători să stăm la poarta cimitirului și să privim șirul nesfîrșit de femei și bărbați, care vin la mormintele iubiților lor să întrețină un dialog sau să dezgroape cine știe ce

amintiri, să le pună flori la morminte, arătîndu-le ultima cinste. Noi nu le mai putem face morților nimic mai mult decît ce au făcut a-cele femei evlavioase și sfinte Mîntuitorului nostru iubit.

„Cine ne va prăvăli piatra de la ușa mormîntului“? au întreat atunci acele trei femei, și ele se gîndeau la piatra naturală. Cred că nu va lua nimeni în nume de rău dacă întrebăm: Cine ne va prăvăli piatra de la granița morții, care ne mărginește existența vieții?

Cînd ne apropiem de sfîrșitul acestei vieți ni se pare că stăm în fața unui perete de nepătruns, a cărui prezență ne zguduie pînă în măduva oaselor, cînd știm că după el cineva dispare pentru totdeauna. Brava știință medicală se străduiește de sute de ani să înlăture această piatră de la granița morții. Uneori reușește să mute această piatră puțin mai departe.

Nu ne putem împăca cu ideea ca moartea să fie sfîrșitul tuturor năzuințelor noastre. Vorbind în mod literar și alegoric, oamenii nu abandonează pe răposaii lor, și din cînd în cînd le mai vizitează mormintele, le mai pune cite o piatră de amintire, le mai plantează cite o floare și cite un pomișor la ușa mormîntului.

Dar cea mai frumoasă floare sădită vreodată la ușa mormîntului, a fost ideea lui Socrate despre nemurirea sufletului, așa cum ne-a fost predată de elevul său Platon. După concepția lor, care de fapt nu este a lor, ci este a unui alt personaj, numit Lucifer, care a învățat pe Adam și Eva în Paradis: „Hotărît că nu veți muri“!, moartea nu este o enigmă îngrozitoare, ci doar eliberarea sufletului nemuritor din închisoarea trupului, în care acesta nu se putea dezvolta niciodată. Această filozofie antică, originară odată cu păcatul, și-a găsit un loc de cinste în teologia creștină a Evului Mediu, iar doctrina creștină despre învierea morților, așa cum este expusă de Mîntuitorul în cele patru Evanghelii și în Epistola apostolului Pavel, prima către Corinteni, a fost dată la o parte. Dacă ar fi să punem întrebarea: Ce crezi în fața morții? 90% dintre muritori ar răspunde: Cred în nemurirea sufletului! Această idee minunată de frumoasă, care a fost valorificată de un spirit nobil grec, nu este în armonie cu cele spuse de Sfînta Scriptură.

Biblia nu învață nimic despre nemurirea naturală a sufletului omenească, ci ea ne învață despre învierea din morți cu trupul, sufletul și spiritul. Mîntuitorul nostru Isus Hristos nu S-a dus la moarte așa de liniștit ca Socrate, ci știa că moartea îl desparte de Dumnezeu. Mîntuitorul Isus Hristos putea să zică: „Am un botez cu care trebuie să fiu botezat, și cit de mult doresc să se îndeplinească!“! Luca 12,50. În grădina Ghetsemani, Domnul „a ajuns într-un chin ca de moarte, și a început să se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sînge, care cădeau pe pămînt“. Luca 22, 44. Pe crucea de la Golgota a dat un strigăt atît de înspăimîntător: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Marcu 15, 34, 37. Moartea este cel mai groaznic dușman.

Apoi, dacă moartea ar fi ultima încheiere a înțelepciunii noastre, totul se scufundă și piere și omul și toate idealurile lui cele frumoase, nobile și bune, ce s-au evocat vreodată ar pieri odată cu ea, viața ar fi fost o absurditate. Dacă moartea ar fi ultima, adică omega, și piatra de la ușa mormîntului ar rămîne neprăvălită, atunci bucuria învierii din morți ar fi zădărnicită. Atunci nu ne-ar rămîne nimic altceva de făcut decît să plîngem ca acele femei, sau să luăm drumul deznădejdi, ca să ne ducem la cei morți, ori să ne înșelăm cu cine știe ce ideologie spre a putea trece peste fiorii morții. Spune ce gîndești despre moarte, și îți vom spune cit de mult prețuiești viața și cum stai față de această viață care ți-a fost dată s-o trăiești o singură dată.

Dar s-a întîmplat o minune, minunea tuturor minunilor. Cînd a sosit ceasul, Dumnezeu cel Atotputernic a intervenit și a înviat din morți

pe Fiul Său Isus Hristos. Mîntuitorul Isus, care a fost crucificat în ziua de pregătire și a murit pentru păcatele noastre, S-a odihnit în mormînt în ziua de Sabat, și a înviat în ziua întîia a săptămîinii cu un trup proslăvit. De acum, moartea nu mai este cea de pe urmă. Dumnezeu a învins moartea prin învierea Fiului Său. Așa ceva nu s-a născut în mintea celor trei femei simple; ci lucrul acesta le-a fost descoperit femeilor: „A înviat, nu este aici!“ Marcu 16,6; Matei 28, 6.

Această posibilitate nici nu o visasese femeile, căci nu sta în domeniul posibilității lor de gîndire. Ele gîndeau la fel ca și noi, numai la ce a urmat nu se gîndeau. Ele se gîndeau la o ungere cu mirese și mir și la o împachetare a mortului, sau poate la un furt, ori, cel mult la o moarte aparentă. Cineva s-ar putea gîndi azi la o halucinație a ucenicilor, sau poate zice: „Hristos a înviat în mintea și conștiința ucenicilor; El trăiește continuu în amintirea credincioșilor“. Toate acestea însă, se lovesc de rapoartele puternice ale Evangheliilor, de rapoartele Epistolelor și de ultima carte a Apocalipsei. În aceste rapoarte stă scris că la început n-au crezut această veste nici acele femei simple și nici ucenicii Mîntuitorului. Ele au fost cuprinse de teamă și de spaimă; au luat-o la fugă, se mirau, și vestea despre învierea Mîntuitorului a fost luată drept o poveste sau un basm. Nici ucenicii nu credeau, pentru că nu puteau crede, deoarece această solie contrazicea orice experiență. Era contrară rațiunii. Astfel este exclus ca să se creadă că solia despre învierea lui Hristos să se fi născut în capetele lor. Trebuia mai întîia să li se descopere. Ei trebuiau să ia cunoștință de această solie contra voinței lor, și să fie biruiți și convinși de ea. Aceasta s-a întîmplat în clipa în care Mîntuitorul a înviat dintre cei morți și S-a arătat apostolilor. Fapte 10, 40. 41; 1 Cor. 15, 5—8.

Este un fapt istoric și autentic, că Biserica creștină s-a născut din solia învierii lui Hristos din morți, și tot din această solie și trăiește. Dacă s-ar fi adevărat zvonurile răspîndite de dușmanii lui Hristos din acea vreme, cum că El a fost furat de ucenicii Săi, sau să admitem ipoteza că El a fost în mod aparent mort, atunci solia despre învierea lui Isus Hristos nu ar fi putut să trăiască decît numai cîteva zile, și apostolii Lui ar fi fost lepădați ca niște înșelători. Acești oameni simpli însă, nu s-ar fi lăsat niciodată să fie omorîți pentru ceva de care ei nu erau pe deplin convinși.

Să ne întrebăm: Ar fi putut să se mențină o credință timp de 2000 de ani, prin toate furtunile greutăților milenare, dacă ea ar fi fost întemeiată pe un neadevăr, sau pe o rătăcire? La temelia acesteia stă neclintitul adevăr: „El a înviat, nu este aici!“ Și cu adevărat, El a înviat într-un corp pros-

lăvit și glorificat și stă la dreapta Măririi în ceruri. El trăiește și mijlocește pentru mîntuirea oamenilor. Acolo L-a văzut ucenicul cel iubit, Ioan, și ceilalți apostoli și credincioși, care L-au auzit vorbind: „Nu te teme! Eu sînt Cel dintîi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sînt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților“. Așa că El este Cel de pe urmă, nu moartea și locuința morților, ci Hristos, care a fost mort și iarăși făcut viu în vecii vecilor. Această cunoștință și credință i-a făcut pe apostoli așa de fericiți și de puternici după învierea Mîntu-

SPUNE FLOARE

*Floare scumpă și frumoasă,
Ce răsari la orice pas,
Vreau să stau de vorbă astăzi,
Și s-aud duiosu-ți glas.*

*Tu răsari și umpli lumea,
De culori și de parfum;
Sus pe deal, pe cîmp, în vale
Și pe margine de drum.*

*Peste tot ești nelipsită,
Pretutindeni te găsești,
In cătune, în orașe,
Viața tu o-nveselești.*

*Tu ești mică și gingașă,
Tremuri cînd adie lin,
Dar te-ndrești în orice clipă
Către cerul cel senin.*

*Te doresc toți copilașii,
Și aleargă fericiți,
Să te vadă, să te-admire,
In uimire adînciți.*

*Spune-mi astăzi floare scumpă
Ce solie mi-ai adus?
Ce-ai adus în lumea noastră,
De la Tatăl Cel de Sus.*

*O ce scumpă ți-e făptura,
Ce curată-i vocea ta!
Îți promit cu duioșie
Bucurosa te-asculta.*

*N-am să uit a ta solie,
N-am să uit exemplul tău.
Și-am să spun la orice suflet,
Cît de bun e Dumnezeu.*

*În tăcerea cea solemnă,
Floarea mi-a șoptit ușor:
Tatăl Sfînt de sus dorște,
Pace! Pace tuturor!*

H. ARTINIAN

itorului anume că ei au găsit pe Mîntuitorul, pe Hristos Isus, puternicul Iehova, Domnul, care le prăvălește piatra de la ușa mormîntului. Apoc. 1, 17. 18.

Învierea din morți este o minune a creațiunii celei noi a lui Dumnezeu.

Minunea învierii lui Hristos din morți nu poate fi pricepută decît prin credință. Desigur, credința este un dar al lui Dumnezeu care se capătă prin rugăciune, dar este și un lucru al hotărîrii personale. „Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvîntul lui Hristos. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mîntuit“. Rom. 10, 9. 17.

Dar pentru ce ridicăm noi atît de sus această credință? Pentru ce sîntem noi atît de interesați și facem din învierea lui Hristos un articol de credință de care depinde șederea sau căderea Bisericii? Iată pentru ce: „Problema lui Hristos este problema Creștinismului, care este manifestarea vieții Lui în lume; este problema Bisericii, care se întemeiază pe El ca pe stîncă neclintită; este problema fiecărui credincios care în chip instinctiv doarește după El ca obiect al celor mai nobile și mai curate aspirațiuni ale sale; este chestiunea mîntuirii personale, care poate fi obținută numai prin Hristos. Intreaga țesătură a Creștinismului stă sau cade împreună cu Întemeietorul lui divino-omenesc; și dacă nu poate pieri niciodată, aceasta se datorește numai lui Hristos care trăiește, același ieri, astăzi și totdeauna“.

„Isus a zis mai departe: Îți spun, tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea; și porțile locuinței morților nu o vor birui“. Cuvîntul „Petru“ înseamnă o piatră, o piatră care se rostogolește. Petru nu era stîncă pe care era întemeiată Biserica. Porțile iadului L-a biruit atunci cînd a tăgăduit pe Domnul său cu blesteme și înjurături. Biserica era clădită pe Cineva pe care porțile iadului nu-L puteau birui. În prezența lui Dumnezeu și a tuturor ființelor cerești inteligente, în prezența oștirii nevăzute a iadului, Hristos a întemeiat Biserica Sa pe Stîncă Vie. Stîncă aceasta era El însuși, propriul Lui corp zdrobit și sfărîmat pentru noi“.

Hristos este taina lui Dumnezeu în care sînt ascunse toate comorile înțelepciunii, căci în El locuiește trupește toată plînatatea Dumnezeirii. Col. 2, 2—3. Hristos este acum în ceruri, la dreapta Măririi, dar El este ascuns și descoperit în Scripturile Vechiului și Noului Testament. Spiritul Sfînt lucrează la inimile oamenilor ca să-L descopere ca Mîntuitor înviat din morți. Ce ne-ar folosi o cunoaștere teoretică a Scripturilor, fără să descoperim în ele pe Hristos? Ce ne-ar folosi toată cunoștința despre autenticitatea și integritatea Scripturilor, dacă în ele nu descoperim pe Hristos răstîgnit pe cruce pentru păcatele noastre, pe Hristos înviat din morți și înălțat la cer, pe Hristos ca Mare Preot și Mijlocitor în sancționarul ceresc, pe Hristos ca Rege al Împărăției lui Dumnezeu, care va să vină în glorie și mărire, ca

să ne prăvălească piatra de la ușa mormântului?

Învățătura adevărului despre învierea Mîntuitorului Isus Hristos ne poate fi de folos dacă o primim în inimile noastre. Sfînta Scriptură ne spune foarte lămurit: „Hristos în voi, nădejdea slavei”. Hristos nu a murit pentru Sine, și nu a înviat pentru Sine, ci pentru noi oamenii, ca să înlăture păcatul lumii, piatra de la ușa mormântului, spre a ne da viața veșnică. Învierea Mîntuitorului chiar dacă ți s-ar dovedi cu argumente științifice, nu-ți folosește. Învierea pentru tine trebuie crezută și primită în inima ta, și abia atunci viața ta va putea să fie altfel.

Desigur, fără învierea lui Hristos din morți nu există înviere, mîntuire pentru nimeni. Cel credincios în inima sa, știe că Hristos prin învierea Sa a smuls puterea morții și ne-a deschis un drum sigur din moarte la o viață veșnică: „Dar Hristos a înviat din morți pîrga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rîndul cetei lui. Hristos este cel dintîi rod; apoi la venirea Lui, cei ce sînt ai lui Hristos”. 1 Cor. 15, 20—23.

„Moise pe muntele schimbării la față era ca o mărturie pentru biruința lui Hristos asupra păcatului și a morții. El reprezenta pe aceia care vor ieși din mormînt la învierea dreptilor. Ilie care fusese mutat la cer fără să fi văzut moartea, reprezenta pe aceia care vor fi în viață pe pămînt la a doua venire a lui Hristos, și care vor fi schimbăți într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trîmbiță, cînd trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în nemurire”.

„Pentru cel credincios, Hristos este învierea și viața. În Mîntuitorul nostru s-a recîștigat viața care se pierduse prin păcat, deoarece El are viața în Sine pentru a învia pe acela pe care El voiește. El este investit cu dreptul de a da nemurire. Viața pe care El a depus-o în firea omenească, El o ia din nou și o dă omenirii. 'Eu am venit' zicea El, 'ca ei să aibă viață, și s-o aibă din belșug'. 'Oricine va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete, ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va prefăce în el într-un izvor de apă, care va țîșni în viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi'”.

La această credință putem veni numai prin întîlnirea cu Mîntuitorul, la fel ca și femeile de atunci; ele au venit la credință abia după ce se întîlniseră cu Mîntuitorul înviat din morți. Și noi putem să ne întîlnim cu Domnul înviat din morți. Aceasta o poate spune oricare din noi care am venit la credință pe baza unei experiențe oarecare de întîlnire cu Mîntuitorul nostru înviat. Noi însă, nu-L vom putea întîlni pe Domnul și Mîntuitorul

nostru Isus Hristos, niciunde în altă parte, unde se va zice: „Iată, Hristosul este aici, sau acolo”, „Iată-L în pustie”, — „Iată-L în odăițe ascunse”; pe Hristos nu-L vom întîlni decît în Scripturile Vechiului și Noului Testament, unde se pro-păvăduiește Cuvîntul lui Dumnezeu, unde se îndeplinește actul umilinței în toată sfințenia și însemnătatea lui, unde se frînge Trupul Său, și unde se păzește cu sfințenie poruncile lui Dumnezeu. Și această întîlnire se va întîmpla cu oricare credincios care caută din toată inima pe Dumnezeu, cînd Spiritul Sînt va binevoi să-i deschidă ochii inimii ca și lui Toma, ca să zică și el cum a zis Toma: „Domnul meu și Dumnezeuul meu”!

Hristosul înviat din morți nu mai moare, moartea nu mai are nici o stăpînire asupra Lui. Rom. 6, 9. El este pîrga celor adormiți, și la a doua Sa venire, El ne va prăvăli piatra de la ușa mormîntului. Așa cum după fulger urmează tunetul, tot astfel morții celor sfinți îi ur-

mează învierea. Hristos va proslăvi trupurile noastre muritoare în trupuri nemuritoare, la fel ca și trupul Său după înviere. Atunci se va da la o parte perdeaua norilor și vom vedea dincolo de piatra de la granița morții, într-o lume în care Dumnezeu este biruitor asupra morții și a locuinței morților. Atunci piatra de la ușa mormîntului ne va fi prăvălită pentru todeauna. Dar aceasta se va întîmpla prin Atotputernicia lui Hristos. Înarmați cu această credință nu vom mai trece plîngînd pe lîngă mormintele iubiților noștri care au adormit în Domnul. Moartea nu ne va mai înspăimînta cu fiorii ei, și vom vorbi cu multă putere despre biruința lui Hristos asupra păcatului și asupra morții și vom lăuda pe Domnul, zicînd: „A împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cîntea și slava în vecii vecilor! Amin”. 1 Tim. 1, 17.

D. Bădescu

CREDINȚA ȘI FAPTELE

Continuare de la pag. 7

Credința și viața credincioșilor poate să fie o binecuvîntare, acolo unde ea își are sfera de influență. Sfînta Scriptură ne prezintă exemple de credincioși care armonizîndu-și faptele cu credința pe care o reprezentau, prin viața lor, au fost o binecuvîntare și folositori în locul unde trăiau.

Domnul cînd l-a chemat pe Abraam ca să-L urmeze în credință, a zis despre el: „Vei fi o binecuvîntare pentru familiile pămîntului”. Gen. 12,2.

Laban a zis lui Iacob: Dacă am căpătat trecere înaintea ta, mai zăbovește; vîd bine că Domnul m-a binecuvîntat din pricina ta”. Gen. 30,27.

Despre Iosif, cînd era în casa lui Potifar, Cuvîntul Scripturii scrie: „Domnul a binecuvîntat casa Egipteanului din pricina lui Iosif, și binecuvîntarea Domnului a fost peste tot ce avea el, fie acasă fie la cîmp”. Gen. 39,5.

Ilie profetul s-a dovedit a fi o mare binecuvîntare în casa văduvei din Sarepta Sidonului. Uleiul și făina nu s-au terminat, ci s-a înmulțit din pricina cuvîntului pe care-l rostise în numele Dumnezeului căruia îi slujea în credință.

În această ordine de exemple pozitive, ar mai putea fi amintiți: Daniel, Pavel și alții, care prin faptele lor au fost o binecuvîntare în locul unde și-au trăit viața.

Totți acești bărbați ai credinței și alții ca ei au dat viață teoriei crezului lor prin fapte bune, care l-au făcut necesari între oameni.

Tocmai pentru acest fapt istoria biblică nu-i trece cu vederea și îi prezintă ca eroi ai credinței. Ei și în situații grele nu s-au abătut de la drumul cel bun, ci au împletit tot mai mult credința cu faptele lor.

Dar apostolul Iacob ne mai prezintă a un aspect negativ al credinței fără fapte, în cuvintele din Cap. 4,17, următoarele: „...Cine știe să facă bine și nu face, săvîrșește un păcat”. Aceasta e credința teoretică care prin felul ei, este searbădă, fără folos și lipsită de binecuvîntare ca și „norii fără ploaie și munții Gilboa fără rouă”. Nu puține au fost cazurile de persoane în istoria biblică, care prin felul lor de manifestare a credinței n-au adus binecuvîntare, ci blestem, atît pentru familia lor cît și pentru biserică.

De aceea pentru a corespunde așteptărilor lui Dumnezeu în ce privește credința și faptele, să urmăm exemplul Domnului Hristos, modelul de viață pentru toți, precum și pe al bărbaților virtuoși în credință. Ei au făcut ca viața să fie îmbogățită cu fapte bune, dînd astfel credinței lor un sens adevărat, plăcut și vrednic de urmat, devenind în cele din urmă o binecuvîntare pentru toți.

Al. Delea

PROBLEME DE DOCTRINĂ

SABATUL

In tratarea problemelor de doctrină aparținând bisericii noastre și fundamentate pe cuvântul Sfințelor Scripturi, Sabatul zilei a Șaptea ocupă un loc proeminent atât în descrierile Decalogului, cit și în viața bisericii. În numerele trecute ale revistei noastre, am căutat să răspundem unor obiecțiuni referitoare la obligativitatea creștinului de a păzi în viața lui Cele Zece Porunci, subliniind faptul că susținerea non-obligativității poruncilor nu are nici un suport scripturistic.

Vom căuta acum în măsura spațiului disponibil să tratăm în aceste pagini câteva din obiecțiunile ce se ridică în fața unora dintre aceste porunci divine, începând cu cea mai deosebită dintre ele, Sabatul cuprins în porunca a patra a Decalogului.

* * *

Advenștii de Ziua a Șaptea, spun unii, susțin că ziua a șaptea a săptămânii, a fost pusă de o parte — prin binecuvântarea și sfințirea lui Dumnezeu — ca Sabat, la începutul existenței acestui pământ, la creațiune. Ei caută să demonstreze astfel că Sabatul există mai înainte de apariția poporului Evreu și în consecință este valabil pentru toți. Dar Geneza care conține raportul cu privire la faptul că Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea, binecuvântând astfel Sabatul, a fost scrisă de Moise cam la 2.500 de ani de la creațiune, sau cam în timpul exodului. Moise, spun cei ce ridică această problemă, n-a făcut decât să așeze referirile sale cu privire la Sabat — din Geneza — declarație pe care de fapt Dumnezeu a făcut-o în dreptul zilei a șaptea, dar la muntele Sinai.

* * *

Să ne aplecăm cu atenție asupra gândurilor ce ridică obiecțiunea de mai sus, cercetându-le sensurile și subliniind realitatea obiectivă în această problemă.

Primul lucru ce stă în mod clar din obiecțiunea de mai sus și care trebuie să fie reținut de la început este următorul:

Se admite că raportul Genezei referitor la binecuvântarea Sabatului la creațiune, aduce cu el un puternic argument în favoarea lui.

Al doilea fapt vrednic de subliniat este:

Cei ce fac obiecțiunea de mai sus, se prezintă ca unii ce au o remarcabilă cunoaștere a tehnicii literare a lui Moise.

Cum și-au obținut-o? Desigur că n-au avut acces la nici o altă sursă de cunoaștere, decât cele cunoscute de toți cercetătorii Sfințelor Scripturi. Și toți acești cercetători, inclusiv eminenti comentatori, au susținut de-a lungul anilor că Moise, în cartea Genezei a prezentat un raport istoric al săptămânii creațiunii, atunci când el menționează binecuvântarea Sabatului. Și un lucru ce nu poate fi neglijat, ei au susținut acest punct de vedere în ciuda faptului că ei personal, nu erau păzitori ai Sabatului. Dar, într-unul din onestii, ce altceva puteau face decât să susțină acest punct de vedere? Dar să examinăm faptele:

1. Care este oare natura cărții Genezei? Este clar faptul că, de la început și până la sfârșit, este o carte istorică. Ea prezintă o scurtă relatare într-o ordine cronologică a evenimentelor de la creațiune și până la moartea lui Iosif. În felul acesta, în lipsa unor clare dovezi contrarii, noi trebuie să considerăm diferitele ei părți, ca fiind un raport a ceea ce a zis și a făcut Dumnezeu ca fiind fapte istorice petrecute în timpul indicat în această relatare. Descrierea odihnei lui Dumnezeu în ziua a șaptea a săptămânii creațiunii, cum și binecuvântarea și sfințirea ei, se încadrează în mod natural în secvențele ei istorice, la fel ca și celelalte fapte menționate în Geneza. Nu există nimic în context care să sugereze contrariul.

2. Faptul că Moise a scris cartea Genezei după două mii cinci sute de ani de la creațiune, nu împiedică cu nimic problema în sine. Toate cărțile de istorie, sînt scrise după consumarea evenimentelor descrise în ele. Și desigur, orice carte ce cuprinde raportul a două

mii cinci sute de ani de istorie trebuie să fie scrisă cu mult timp după ce evenimentele primului an au avut loc. A spune că un scriitor istoric proiectează înapoi în primul an, evenimente ce au avut loc în anul 2.500, sau undeva în jurul acestei date, înseamnă a face o declarație ce ar putea fi crezută numai dacă sîntem gata a acuza pe autor de înșelătorie. Desigur, noi nu sîntem dispuși a crede așa ceva despre Moise.

3. Dar să ne oprim și asupra punctului în care cei ce fac obiecțiunea aceasta pretind că raportul încetează a mai fi istoric și devine o relatare a unui incident ce a avut loc cu două mii cinci sute de ani în urmă. El poartă descrierea sa prin săptămîna creațiunii, incluzînd odihna lui Dumnezeu în cea de a șaptea zi a lucrării Sale (Gen. 2.2). În acest punct, cei ce fac obiecțiunea declară că a intervenit o pauză de odihnă, o întrerupere, și cuvintele imediat următoare sînt o reamintire a celor petrecute:

„Dumnezeu a binecuvîntat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse”. Vers.3.

Dar, de ce oare se odihni Dumnezeu? Că era oboseț? Desigur că nu. Timpul odihnei Sale care este cu credincioșie raportat de Moise, trebuie să fi avut vreo însemnătate. Versetul 3, citat mai sus, ne prezintă această însemnătate. Motivul odihnei Sale, a fost acela de a prilejui binecuvîntarea acestui monument al creațiunii. El a binecuvîntat și a sfințit ziua a șaptea, „Pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui”. Versa 3. Și putem noi admite oare faptul că Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea a creațiunii pentru a crea ocazia să o binecuvînteze și apoi a așteptat 2.500 de ani ca să pronunțe această binecuvîntare? Desigur că nu.

4. Iată câteva din binecuvîntările ce sînt menționate în raportul creațiunii.

Evenimentul:

Ziua a 5-a: Dumnezeu a zis: să mișne apele de viețuitoare”. Gen. 1,20.

Ziua a 6-a: „Dumnezeu a zis: să dea pământul viețuitoare după soiul lor... Să facem om după chipul nostru...” Gen. 1,24-26.

Ziua a 7-a: „În ziua șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse”, Gen. 2,2.

Binecuvântarea:

Ziua a 5-a: „Dumnezeu le-a binecuvântat și a zis: Creșteți și înmulțiți-vă”, Gen. 1,22.

Ziua a 6-a: „Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul”, Gen. 1,28.

Ziua a 7-a: „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o”, Gen. 2,3.

Cei ce ridică această obiecțiune sint dispuși a fi de acord că binecuvântarea rostită asupra zilei a 5-a și a 6-a, urmează imediat după incidentele descrise. Construcțiile literare paralele, cum și completa absență a vreunei sugerări referitoare la vreo pauză în relatarea evenimentelor îi cer să fie de acord că binecuvântarea rostită asupra zilei a șaptea, urmează imediat după faptul că Dumnezeu s-a odihnit în acea zi.

5. Să observăm de asemenea construcțiile literare paralele de mai sus și sub aspectul timpurilor verbului, ce se află de fapt chiar în porunca a patra. Aici Domnul Dumnezeu vorbește astfel lui Izrael:

a) Căci în șase zile A FĂCUT Domnul cerurile și pământul.

b) Iar în ziua a șaptea S-A ODIHNIT

c) De aceea A BINECUVÂNTAT Domnul ziua de odihnă și A SFINȚIT-O.

Tochmai această constantă folosire a verbului la timpul trecut dă maximum de putere expresiei „adu-ți aminte”, care introduce această poruncă. Însemnătatea clară a expresiei „adu-ți aminte”, este aceea de a readuce în minte un eveniment sau o experiență trecută. Lui Izrael i s-a poruncit să-și „aducă aminte de ziua Sabatului ca s-o sfințească”. De ce? Pentru că era oare acum Dumnezeu pe punctul de a o binecuvânta după aproximativ 2.500 de ani de la creațiune? Desigur că nimeni nu poate înfringe logica, rațiunea. Ci face acest lucru tocmai pentru că ea era binecuvântată de El.

Considerând cele de mai sus, cercetătorul Scripturii n-ar trebui să mai aibă vreo dificultate în a trage concluzia cea justă ce se impune în problema în discuție.

Urmind însă firul obiecțiunilor aduse păzitorilor Sabatului, se face adesea referire la textele din Exodul 16,29 și Neemia 9,13-14, pentru a se demonstra că Sabatul nici nu a fost măcar dat pînă la data ieșirii poporului Izrael din Egipt. Chiar și tăcerea Scripturii — spun aceștia — cu privire la păzirea ei mai înainte de acest timp, constituie un puternic argument coroborativ.

De fapt se face aici două afirmații, se susțin două lucruri. În primul rînd, faptul că Sabatul a fost instituit într-un cadru istoric iudaic. Această afirmație este făcută pentru a pregăti terenul pentru următoarea susținere și anume că Sabatul a fost instituit numai pentru Iudei.

Orice s-ar spune în Exodul 16,29 și Neemia 9,13-14, se presupune că neutralizează declarația din Gen. 2,2 și o scoate cu totul din uz. Dar face oare acest lucru un text al Sfințelor Scripturi, față de

SABATUL

*În șirul de zile, o perlă
Străluce în chip minunat;
E ziua de Sabat, ce Tatăl
Drept semn al sfințirii ne-a dat.*

*Ea-i oază aceluia care
Pe drumul spre cer a pornit;
Un loc de-adăpost... de-ntărire...
Cînd pasul e-atît de-obosit.*

*Cu fiecă dată cînd vine,
Sabatul, dorește a fi
Ocazie-aleasă în care
Puteri tot mai multe-a primi.*

*Sabatul nu-i rituri, nici forme,
Ci-i timp de-ntîlnire cu-Isus,
Comoară de perle-adunate
A crește spre ținte mai sus.*

*Sabatu-i comoară de clipe
Purtînd n-al lor nîmb, fiecare,
Inscrisul cereș ce ne spune:
„Aștept de la voi consacrare”.*

*De poți să-nțelegi ce-i Sabatul,
Putea-vei să știi ce-i sfințirea,
Trăirea cu cerul aproape,
Și cum poți s-obții nemurirea.*

*În zilele sfinte de Sabat
Credința în taină își țese
Veșmint alb, curat, fără pată,
Podoabă a vieții alese.*

*Din roua cerească de Sabat
Poți laurii vieții s-obții,
Purtînd pretutîndeni în cale
Lumina creștinilor vii.*

*Vrei pașii credinței să urce
Spre culmile vieții... mai sus?
Fă Sabatul demn de-ntîlnirea
Ce poți ca s-o ai cu Isus.*

V. FLORESCU

alt text? Nu, nicidecum. Cînd se pare că un text contrazice sau anihilează pe altul, atunci să fim siguri că pe undeva, am făcut o greșală în interpretarea vreunui text. Am văzut din cele arătate mai sus, că Gen. 2,2-3 stă ca o mărturie a faptului că Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea a

creațiunii, a primei săptămîni, și atunci și acolo a binecuvîntat-o. Astfel, dintr-un început noi în mod logic putem afirma că cele ce găsim scrise în Exod 16,29 și Neemia 9,13-14, nu prezintă nimic contrar celor cuprinse în Gen. 2,2-3.

De fapt, Exodul 16,29 este o parte a descrierii momentului cînd mana cerească a fost dată și care trebuia să fie strînsă zilnic în timpul celor 6 zile de lucru, cu corectivul că trebuiau să strîngă o porție dublă în ziua a 6-a, pentru că în ziua a 7-a, nici un bob de mană nu cădea de la Dumnezeu. Contrar poruncii lui Dumnezeu, unii dintre Izraeliți au ieșit în ziua Sabatului să strîngă mană. Faptul acesta de neascultare a făcut pe Domnul să întrebe pe Moise:

„Pînă cînd aveți de gînd să nu păziți poruncile și legile Mele? Vedeți că Domnul v-a dat Sabatul; de aceea vă dă în ziua a 6-a hrană pentru două zile”. Ex. 16,28-29.

Mult timp după aceasta, Neemia și-a adus aminte de ceea ce făcuse Dumnezeu pentru Izrael scoțîndu-i din robia lor, declarînd:

„Te-ai pogorît pe multele Sinai, le-ai vorbit din înălțimea cerurilor și le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orînduiri minunate. Le-ai făcut cunoscut Sabatul Tău cel sînt și le-ai dat prin robul Tău Moise, porunci, învățături și o lege”. Neemia 9,13-14.

Aceste pasagii se ocupă în esență cu aceleași incidente și sint similare în construcția lor, așa încît pot fi considerate împreună. Să cercetăm cîteva din ele:

1. „Domnul v-a dat Sabatul” — Ex. 16,29.

2. „Le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orînduiri minunate”. Neemia 9,13.

3. „Le-ai făcut cunoscut Sabatul”. Neemia 9,14.

Noi considerăm că răspunsul la obiecțiunea de mai sus, este în mod clar prezentat în cel de al doilea text prezentat mai sus. Dacă așa cum se susține, construcția primului și al celui de al treilea text, cere concluzia că... marile număr de legi, învățături și orînduiri care în mod formal au fost rostite la Sinai, nu au existat mai înainte, atunci în mod logic, nu numai că nu era nici un păcat dacă nu se respecta —

înainte de Exod și Sinai — ziua a șaptea, Simbăta, dar în mod natural nu era de nici un păcat — urmînd logica unui astfel de raționament — de a se face oricare din lucrările interzise de diferitele legi și porunci pe care Dumnezeu „li le-a dat“ în acel timp.

Desigur că nimeni nu va susține că ar fi bine să facă astfel, pentru că toți sînt de acord că nouă din Cele Zece Porunci, sînt o expresie a ceterilor principii morale. Cînd la Sinai Dumnezeu a poruncit — „Să nu fii desfrînat“, într-un anumit sens poate fi spus că El a dat lui Izrael legea împotriva imoralității. A fost prima proclamație scrisă a acestui principiu făcută proaspetei națiuni iudaice și care avea nevoie la început de un cod de legi exprimat în mod clar. Dar nimeni nu crede nici măcar pentru o clipă, că mai înainte de a da această lege împotriva adulterului, legea rostită de pe muntele în flăcări, nu ar fi existat nici o opreliște a adulterului și în consecință, nu era un păcat săvîrșirea acestor acte imorale.

Tot la fel este și cu legea referitoare la Sabat. Ea, împreună cu alte porunci ale Decalogului, cum și cu multe alte orînduiri, au fost aduse la cunoștința lui Izrael în momentul în care ei și-au început viața lor națională. Timpul cel lung în care au stat în silnicia robiei, le-a întunecat înțelegerea cu privire la voia lui Dumnezeu. Acum, în lumina stîlpului de foc, Dumnezeu le-a prezentat în mod clar toate cerințele Lui, inclusiv Sabatul.

Dumnezeu declară: „În fața căroră Mă arătașem lor, ca să-i scot din țara Egiptului“. Ezech. 20,9. Oare vor putea trage concluzia din acest text — cei ce fac această obiecțiune — că Dumnezeu n-a existat mai înainte de Exod? Desigur că nu. Atunci de ce se susține că Sabatul n-a existat mai înainte de acest timp, numai pentru faptul că atunci l-a făcut Dumnezeu cunoscut lui Izrael? Realitatea este de fapt aceea că alît cunoașterea de Dumnezeu, cît și a Sabatului, a fost în mare măsură întunecată în mintea Izraeliților în decursul lungii lor sclavii Egiptene.

Numai un cuvînt mai este necesar a se spune, ca răspuns la susținerea bazată pe faptul că Sfînta Scriptură tace cu privire la ținerea Sabatului mai înainte de Exod. Cele cîteva pagini ale Bibliei, care preced relatarea Exodului, acoperă aproape două mii cinci sute de ani. Desigur că numai cîteva dintre evenimentele mai remarcabile au putut fi cuprinse în ele.

În mod principal, Moise a căutat să dea o narațiune curgătoare, spre a lega creațiunea cu evenimentele ce au urmat căderii omului și pînă la potop, chemarea lui Abraam, ridicarea lui Izrael și ieșirea lor din Egipt. Puțin se menționează din activitatea religioasă

în care erau angajați oamenii în timpul acestor două mii cinci sute de ani. A prezenta această tăcere a Sfîntelor Scripturi ca o dovadă împotriva Sabatului zilei a Șaptea, însemnează a te baza pe un argument extrem de slab.

Religia creștină în general, ca de fapt și celelalte religii includ în raționamentul lor faptul că omul are nevoie de o zi memoriată în fiecare săptămînă, în care să se roage în mod deosebit, fără însă a așeza o graniță timpului și locului în vederea acestui lucru. De aici și cei ce au trăit înainte de Exod, aveau nevoie de o ast-

fel de zi. Văzînd situația în care erau, să nu se fi îngrijit oare Dumnezeu de nevoile lor? Dar oare nu făcu acest lucru El, atunci cînd, la creațiune, El a pus de o parte Ziua a Șaptea, pentru o folosință sfîntă? Și avem noi oare nevoie să găsim o menționare expresă a faptului că ei au păzit această zi, mai înainte ca noi să tragem în mod logic concluzia că oameni sfînti asemenea lui Enoh, Noe și Abraam, au ținut această zi?

EXEGET

IZBĂVITORUL DE PĂCAT

Păcatul distruge orice dorință după sfințenie, tocește dorul după virtute, și paralizază voința și hotărârea de a căuta neprihănirea. Este un narcotic pentru natura morală, omorînd dorința de a plăcea lui Dumnezeu. Trupul, îmboldit de imaginația unei minți înfierbîntate, înfometează după îngăduirea îndeplinirii poftelor pînă ce aceasta dă naștere unci dorinți atît de puternice încît omul, în pornirea sa de a satisface poftele nesăbioase ale trupului său, își pierde temerea de Dumnezeu și cedează a fi de bunăvoie victima păcatului, chiar cînd știe că își atrage vină și pedeapsă asupra propriului său cap.

Prin repetarea îngăduinței voința ajunge moale și slabă, pînă ce devine o ușoară piedică pentru repetarea unui obicei rău. Victima narcoticelor se duce în josnicele spelunci să fumeze opium; bețivul în cerciumă spre a-și potoli setea după alcool; desfrînatul într-o tavernă să-și satisfacă dorința după orgii; cel ce caută plăcerile se duce acolo unde găsește ce se potrivește inimii sale, în loc să meargă să caute pe Dumnezeu.

Adevărul și faptul învederat este că păcatul, prin propria sa natură și acțiune, tinde la nimicirea oricărei forțe a virtuții, oricărei puteri sfinte dintr-o persoană morală. Excesul voinței spre păcătuire este la fel cu lipsa voinței spre sfințire. Gradul intensității cu care cineva iubește păcatul și este înclinat spre el, este măsura puterii spre bine pe care a pierdut-o în modul acela. Și dacă intensitatea este totală, atunci pierderea este deplină. Totala decădere aduce cu sine totala neputință și lipsă de ajutorare. Cu cît vom observa cu mai multă atenție faptele voințelor noastre, cu atît mai puternică ne va fi convingerea că aceste voințe se pot ruina. Vom constata adevărul că ele nu pot fi silite sau ruinate din afară. Dar dacă observăm influența asupra voinței însăși, a propriilor sale hotărîri rele și a propriei sale supunerii ispitelor, vom descoperi că facultatea voinței proprii poate fi distrusă dinlăuntru; poate fi făcută neputincioasă spre sfințenie prin acțiunea sa proprie; și poate să se lase subjugată de apetit și egoism într-o așa intensitate și atît de cu totul încît îi este cu neputință să se convertească și să-și învingă propria și rea înclinație.

Și în acest proces nu există nici o silire, dintr-un început și pînă la sfîrșit. Omul merge cum dorește. El își urmează propria-i înclinație. El își are drumul lui propriu, și face cum îi place. El iubește ce este înclinat să iubească, și urăște ce este înclinat să urască. Nici Dumnezeu, nici lumea, nici Satana nu-l silește să săvîrșescă răul. Este cea mai de la sine acțiune proprie. Însă această acțiune proprie are urmări tot atît de multiple ca și orice altă acțiune. Din faptul că păcatul este un act liber conștient, nu urmează că el nu are urmări și lasă voința exact așa cum a găsit-o. Este întru totul adevărat că omul nu a fost silit să păcătuiescă; însă este tot atît de adevărat că dacă din propria sa voie a păcătuit, el nu ar putea ca atunci și după aceea să fie la fel cum a fost mai înainte. Pierzîndu-și cunoștința, mîntea ise va întuneca. Pierzîndu-și puterea spirituală, voința va fi fără de putere în ce privește sfințenia.

Robia despre care vorbește Hristos cînd spune: „Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului“ (Ioan 8, 34), este urmarea din chiar lăuntru sufletului a unui nesilit act al propriei voinți, și deci această robie este tot atît de vinovată ca și altă urmare sau rezultat al propriei alegeri a voinței; este la fel de vinovată ca și orbirea mintală, încăpăținarea, sau altă însușire a păcatului. Noi sîntem răspunzători pentru orice izvorăște din voință.

Robia bețivului se naște din propria sa înclinație, din propria sa îngăduire; și deci robia nu este o scuză a viciului său. Iarăși neputința omului de a iubi pe Dumnezeu mai presus de orice este urmarea propriei alegeri a voinței sale, a propriei sale plăceri și deci neputința sa este o parte a păcatului său iar nu o scuză a lui.

Dumnezeu știa că omul, dacă va păcătui avea să fie pierdut pentru totdeauna dacă nu prevedea ca vreun ajutor din afara lui să-l scape de urmările păcatului. De aceea s-a plănuț în sfatul cerului ca Hristos să ajungă în starea omului, să ia asupra Sa natura lui, și să plătească întru totul osînda pentru păcat. Acest mare plan al lui Dumnezeu a fost făcut cunoscut lui Adam și Eva prin blestemul pe care Domnul îl rosti asupra șarpelui în grădina Edenului: „Vrăjmășie voi

pune între tine și sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcîiul“. Gen. 3, 15.

În această simplă declarație stă prima veste a mîntuirii omului. Sămînța femeii (Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu), avea să zdrobească capul șarpelui — să zdrobească pe Satana și pe toți cei ai lui.

„Sentința aceasta, rostită în auzul primilor noștri părinți, era pentru ei o făgăduință. În vreme ce prezicea război între om și Satana, ea afirma că puterea marelui împotrivor avea să fie sfărîmată pînă la urmă. Adam și Eva stăteau în fața dreptului Judecător ca niște vinovați, așteptînd sentința pe care o atrăsese fărădelegea lor; însă înainte de a auzi despre viața de trudă și durere ce urma să le fie partea, sau despre hotărîrea că trebuie să se întorcă în țărînă, ei auziră cuvinte care nu puteau să le aducă decît nădejde. Deși aveau să sufere din pricina puternicului lor vrăjmaș, ei puteau privi înainte spre biruința finală“.

Mai tîrziu, în istoria credincioșilor lui Dumnezeu s-a profetizat despre făgăduitul Mesia și lucrarea Lui: „Iată Robul meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu în care Își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata. El nu va striga, nu-și va ridica glasul, și nu-l va face să se audă pe ulițe. Trestia frîntă n-o va zdrobi, și mucul care mai arde încă, nu-l va stinge. Va vesti judecata după adevăr. El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, pînă va așeza dreptatea pe pămînt; și ostroavele vor nădăjdui în legea Lui“. Isa. 42, 1—4. Profetul Osea scria: „Îi voi răscumpăra din mina locuinței morților, îi voi izbăvi de la moarte. Moarte, unde îți este ciuma? Locuință a morților, unde îți este nimicirea? Cămîta este ascunsă de privirile Mele!“ Osea 13, 14.

În scrisoarea sa către Tit, apostolul Pavel spunea despre Hristos că „El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-și curățească un norod care să fie al Lui, plin de rînod pentru fapte bune“. Tit. 2, 14.

Contopirea naturii divine și umane în persoana Sa, ca „Dumnezeu dovedit în trup” stă la temelie sistemului doctrinei creștine, și niciuna din deosebitile ei învățături nu poate fi cuprinsă în adevărul ei înțeles, sau pricepută și simțită așa cum se cuvine, fără de a se face o continuă legătură cu acest fapt. Persoana lui Hristos este, „marea taină a evlaviei”; și prin primirea sau respingerea adevărului care a fost descoperit cu privire la aceasta, orice altă învățătură va fi luminoasă sau întunecoasă. „Unirea naturii divine și umane în alcătuirea persoanei Sale a fost necesară spre a-L califica în diferite privințe, pentru aducerea la îndeplinire a tuturor slujbelor Lui, anume acelea dintre ele pe care El avea să le împlinească față de oameni; dar mai ales pentru lucrarea preoției Sale în care El avea să mijlocească pe lângă Dumnezeu pentru oameni. El avea să fie atât preot cât și victimă; El urma să Se aducă pe Sine drept jertfă, un dar „bine plăcut” lui Dumnezeu; și fie că-L privim ca preot sau victimă, contopirea naturii dumnezeiești cu cea omenească în persoana Sa, a fost ceea ce a slujit deopotrivă a face cu puțință această jertfă, și să-i împărtășească în momentul înfățișării ei, o valoare morală înfinită, drept satisfacere a legii și dreptății lui Dumnezeu”.

Astfel, Fiul lui Dumnezeu urma să fie Răscumpărătorul omului. Nu numai că El urma să ia trupul omului, ci de asemenea El avea să-și însușească chiar natura omului, și prin ascultare, suferință și moarte El urma să răscumpeze pe om de sub osînda păcatului. Prin viața și moartea lui Hristos s-a plătit pe deplin osînda păcatului, căci El a gustat moartea pentru fiecare. Dar nu numai atât ci însăși moartea, osînda pentru păcat, va fi în cele din urmă nimicită. „Astfel dar, deoarece copiii sînt părtași singelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor”. Ebr. 2, 14.15. „Eu sînt Cel viu. Am fost mort, și iată că sînt viu în vecii vecilor. Eu sînt cheile morții și ale Locuinței morților”. Apoc. 1, 18. „Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Ioan 3, 16.

În marele dar al Fiului lui Dumnezeu a fost arătată iubirea negrătită a lui Dumnezeu față de omenire. În acest neprețuit dar al Fiului lui Dumnezeu a fost mai mult decît iubire omenească. Dumnezeu iubi într-atît lumea încît Se hotări să satisfacă pedeapsa păcatului prin viața unicului Său Fiu. Este mai presus de cuprinderea minții noastre înțelegerea înălțimii și adîncimii unei asemenea iubiri.

Nu e nici o mirare că profetul Ieremia exclamă: „Domnul mi Se arată de departe: Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea”! Ier. 31, 3.

Fiecare ins este răspunzător pentru propriile sale păcate, indiferent de tot ce a rinduit Dumnezeu spre a-i face cu puțință a trăi, pînă ce el nu primește mîntuirea pe baza condițiilor lui Dumnezeu exprimate în Cuvîntul Său. Numai cînd păcătosul primește pe Isus Hristos ca Mîntuitor al său, poate nădăjdui el la mîntuire. Spre a fi liberat de sub osînda păcatului, el trebuie să fie pătruns de credința în Fiul lui Dumnezeu, credința în singele ispășitor al Său.

U N O M

Un Om a fost cum altul nu-i
Și nici n-a fost vreodată...
Viața și iubirea Lui
Erau în slujba orîșicui,
Al tuturor și-al nimănu!
Minune-adevărată!

De-un singur gînd a fost purtat:
Să-aducă libertatea...
Pe cei sărmani i-a mîngîiat,
Pe cei căzuți i-a ridicat...
A fost un Om cu-adevărat
Care-a iubit dreptatea.

Era voios, gata oricînd
Să-asculte pe oricine...
Iubea pe oamenii de rînd
Și-adecea rătăcea plîngînd...
A fost un om smerit și blind
Care-a făcut doar bine.

Ura păcatul cu temei
Și condamna minciuna...
Mustra pe mîndria Farisei,
Lovea în lași și în mișei...
A fost un Om mai sus de zei,
Model pe totdeauna.

Un Om a fost care-a venit
Să-aducă mîntuirea...
Mîntuitor desăvîrșit,
Prin viața Lui ne-a mîntuit...
A Lui să fie-n înfinit
Și slava și mărirea!!!

PETRE V. CAZAN

„Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați o-dinoară. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sîntem mîntuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita

bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus. Căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu”. Efes. 2, 1—8.

Hristos nu a murit pentru cel neprihănit sau sfînt, dacă ar putea exista unul ca acesta, ci pentru cel păcătos. Hristos spunea: „pentru că Fiul omului a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut”. Luca 19 10. Toată această iubire a fost revărsată asupra omului pe cînd el din proprie alegere ducea o viață de fâțișă păcătore. Nu exista din partea păcătosului nici o dorință ca Dumnezeu să-l salveze din starea lui pierdută. Dar minune cu nepuțință de cuprins de mintea omenească: „Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi”. Rom 5, 8.

Nu există mai mare dovadă a adevăratei iubiri decît ca cineva să moară pentru un altul. O asemenea iubire a fost dovedită — oameni și-au dat viața spre a salva pe alți oameni — și cu lacrimi de admirație citim povestea sacrificiului de sine și al devoțiunii lor. Dar ca cineva să moară pentru un vrăjmaș, să-și dea viața pentru cineva care-l urăște, care-i dorește totala prăbușire și deplina-i umiltre — o asemenea faptă este culmea iubirii neegoiste. Lucrul acesta l-a făcut Hristos pentru toți păcătoșii. El nu a așteptat ca mai înainte de a muri pentru el, păcătosul să-și îndreptat umblările, și să vină la El în pocăință și cu o mărturisire deplină; ci în plinătatea iubirii Lui, El muri pentru păcătos pe cînd acesta ura pe Dumnezeu și găsea plăcere în păcatele lui. El își dădu viața spre a face ispășire pentru păcat, indiferent dacă păcătosul va vrea să se pocăiască și să fie salvat sau nu va vrea.

„Ispășirea săvîrșită de Hristos nu a fost făcută spre a îndupleca pe Dumnezeu să iubească pe cei pe care altfel îi ura; ea nu s-a făcut în scopul de a da naștere unei iubiri care nu exista; ci s-a făcut ca o dezvăluire a iubirii care era deja în inima lui Dumnezeu, o înfățișare a favoarei divine înaintea ființelor inteligente ale cerului, în văzul lumilor necăzute. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca ori-

cine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică". Ioan 3, 16. Noi nu trebuie să cultivăm ideea că Dumnezeu ne iubește fiindcă Hristos a murit pentru noi, ci că El ne-a iubit atât de mult încât a dat pe singurul Său Fiu ca să moară pentru noi. Moartea lui Hristos a fost necesară pentru ca harul să ne fie împărtășit în toată plinătatea puterii lui, și în același timp, ca dreptatea să fie împlinită în dreptatea înlocuitoare. Slava lui Dumnezeu a fost descoperită prin bogăția harului pe care El l-a revărsat asupra unora care prin pocăință și credință pot fi iertați prin meritele lui Hristos, căci în nici un caz Dumnezeu nu va curăți pe vinovatul care refuză să recunoască meritele unui Mîntuitor răstignit și înviat".

Prin credință trebuie să privim că s-a făcut ispășire pentru păcat prin viața, moartea și învierea lui Hristos, căci altfel întreg acest sacrificiu nu folosește la nimic. Cuvîntul „ispășire" implică împăcarea păcătosului cu Dumnezeu, astfel încît el este absolvit de a plăti osînda morții pentru propriile sale păcate. Hristos a plătit osînda oricărui păcat, și prin credință fiecare păcătos poate dobîndi înlăturarea osînde la moarte a sa.

Dumnezeu a procurat leacul pentru păcat prin dăruirea lui Hristos, singurul Lui Fiu; și nu există o altă cale prin care un păcătos poate scăpa de sub osînda păcatului. Pavel a predicat această învățătură atât iudeilor cît și neamurilor: „În nimeni altul nu este mîntuire: căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți". Fapte 4,12. Deci, dacă păcătosul nu primește pe Hristos drept Mîntuitor personal al său, în ce-l privește pe el nimicește efectul jertfei de sînge făcută de Hristos pentru păcat. El poate să trăiască, însă refuză a primi jertfa și îndurarea dovedite în dăruirea lui Hristos în favoarea sa.

„Evangelhia este îndestulătoare pentru preschimbare. Nu există stricăciune morală pe care ea să n-o poată curăți, nu există durere pe care să n-o poată alina, nu există întunecime morală pe care să n-o poată risipi, nu există păcătos, pe care să nu-l poată mîntui... Mîntuitorul nostru era practic; El umbla printre oameni, stătea în mijlocul mulțimii, deschidea ochii orbilor,

vindeca pe cei cu inima zdrobită, muștra pe cel vinovat, și chiar minca la masă cu vameșii și păcătoșii; El arunca lumina asupra fericirii personale și păcii familiale, asupra obligațiilor pămîntești și datorilor vremelnice. Nimic nu era prea jos spre a se bucura de atenția Sa; nimic prea înalt spre a primi muștrarea Sa. El ne invită să-l urmăm exemplul".

Nu Dumnezeu a fost obirșitorul păcatului. Deși omul a fost ispitit de Satana să mănince din fructul oprit, totuși el știa ce este drept. El fusese avertizat cu privire la groaznica osîndă pentru neascultare; totuși în mod voit și judecat neascultă pe Domnul. Cu toate că Dumnezeu făcuse tot ce putuse spre a feri pe om de neascultare — interzicîndu-i, avertizîndu-l, prevestindu-i îngrozitoarele urmări ale mincării din fructul oprit — totuși cînd Adam neascultă și a trase asupra sa cît și asupra urmașilor săi o deznădăjduită ruină, Dumnezeu luă măsuri spre a salva pe om din urmările neascultării lui. Atunci cînd este pregătit un leac pentru păcat — o cale prin care osînda lui poate fi plătită — dacă omul dă cu piciorul

acestei oferite liberări, negreșit urmează ca el să sufere pentru propria sa neascultare. Unii gîndesc că faptele lor bune compensează nelegiuirile lor, și argumentează că datorită faptelor lor bune, Dumnezeu nu-i va pedepsi.

Adesea uităm că nu i se va îngădui păcatului să rămînă pentru totdeauna în univers. De la răzvrătirea din cer, planul lui Dumnezeu a fost ca să aibă un univers curat, și să șteargă existența păcatului; dorește ca toți păcătoșii să primească mîntuirea prevăzută în dăruirea lui Hristos.

Fiu lui Dumnezeu luă asupra Sa nu natura ingerilor ci natura „seminței lui Abraam". El trăi pe pămînt ca om. El își însuși ființa omului, pentru ca prin experiență să poată cunoaște ispitele omului. El dădu piept cu ispitele ce sînt partea cărnii; totuși El nu se lăsă să păcătuiască. El trăi în carne; totuși a fost întru totul ascultător de legea lui Dumnezeu. El împlini fiecare cerință pe care Dumnezeu o pretinse din partea omului din vremea cînd el se găsi în grădina Eden.

V. FLORESCU

CREDINȚĂ ȘI FANATISM

Credința creștină este totdeauna deosebită și distinctă de fanatism. Drumul uneia merge deseori aproape de cel al celui alt; dar cele două nu se confundă niciodată. Drumul credinței este prea drept și prea strîmt pentru fanatic. El nu îngăduie mișcări răsucite sau manifestări excentrice, ci numai o umblare ostenitoare și stăruitoare. El se potrivește întocmai scopului celui care, cu răvnă și curaj, caută ce este bine și cinstit; însă nu convine deloc celui cărui îi plac senzațiile. El nu oferă prea mare interes celui care caută să se arate pe sine și să facă a se vorbi de el.

Drumul credinței este îngrădit de hotare bine delimitate, și aceste hotare sînt Cuvîntul lui Dumnezeu. Acest Cuvînt este care în toată extinderea lui, deosebește drumul credinței de cel al fanatismului. Cel

care nu cunoaște Cuvîntul lui Dumnezeu nu poate distinge această linie de hotar, și o trece fără să știe. Drumul credinței este drumul lui Dumnezeu. El este calea poruncilor lui Dumnezeu; căci „porunca este o candelă, învățătura este o lumină" (Prov. 6, 23), și Isus Hristos totdeauna a păzit poruncile Tatălui Său. Lumina care luminează nu este pîlpîitoare; nu este văzută aruncînd din timp în timp scînteieri de lumină excentrică și amețitoare. Ea strălucește într-o lumină măreață și continuă, care nu încetează de a crește în intensitate pînă ce ziua va fi în plinătatea ei; căci lumina aceea este Cuvîntul neschimbător, Isus Hristos, Mîntuitorul păcătoșilor, care este „același ieri și azi și în veci". Ebr. 13, 8.

Red.

Domnul Isus s-a ocupat de păcătoși așa de serios, ca nimeni altul. Dacă cineva iubește pe aproapele, va constata lipsuri și greșeli în acesta pentru că iubirea — pe cât este posibil — vrea să vadă totul perfect, curat și frumos. Cu cât mai mult se poate spune aceasta despre Domnul Hristos, care ne-a „iubit cu o iubire veșnică”. Apoc. 1,5. El a fost în afară de orice vină sau păcat. De aceea a putut El să vadă grozăvia păcatului mai lămurit decît noi, care sîntem cuprinși în mrejele lui. Numai acela care are și cunoaște viața veșnică, poate să-și dea seama ce înseamnă a o pierde. Pentru că mai mult decît noi, El a avut o roare de păcat și de osînda morții veșnice, a suferit atîta, simțind împreună cu noi. Noi trebuie să luăm seama bine la ceea ce nu putem cuprinde și anume la ceea ce s-a petrecut pe cruce cu Fiul lui Dumnezeu. Numai în felul acesta ne vom feri a trata cu ușurătate slăbiciunile, păcatele sau vina, atît în ce ne privește pe noi înșine, cît și pe alții. Așa vrea iubirea lui Dumnezeu, care ne caută în starea noastră de păcătoșenie. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, numindu-L „Isus”, pentru că „El” va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale”. Mat. 1,21. Înainte ca Isus să-și dea pentru noi viața, trupul și sîngele Său, El a fost dăruit nouă prin cuvintele: „A fost dat morții pentru voi... pentru iertarea păcatelor noastre”.

După cum Dumnezeu este gata în Isus să ierte păcatele mele, la fel și eu, căruia mi s-a iertat, trebuie să fiu gata să iert altora, mai ales cînd cineva a greșit față de mine. Cu acest punct de vedere am fost de acord și ucenicii Săi. Dar de cîte ori trebuia să procedeze astfel cu fratele său, a întrebât cu drept cuvînt Petru. Noi am putea să fim teribil de dezamăgiți, dacă tocmai păcate iertate s-ar repeta odată sau de mai multe ori. Este destul „pînă la șapte ori?” Mat. 18,21. Cine compătimește pe Cain, ucigașul, acela va fi răzbunat de șapte ori. Gen. 4,24. Poate că Petru s-a referit la această măsură a iertării, în apărarea unui păcătos. Isus a făcut însă aluzie la Lameh, care, în același text, trebuia să fie răzbunat de șaptezeci de ori cîte șapte. Așa s-a stabilit măsura iubirii iertătoare. Nu de șapte ori, „ci pînă la cîte șaptezeci de ori cîte șapte”. Mat. 18,22.

La această întrebare în care se face aluzie la continuitatea iertării, nu putem să găsim o concordanță cu gîndul exprimat de Isus în pilda datornicului. Printr-un exemplu foarte plastic, din viața de toate zilele, Domnul pune bazele princi-

piului iertării. Cine mai numără ca Petru, n-a ajuns încă să ierte. Iertare înseamnă că păcatele nu vor mai fi numărate, nu se mai ține socoteală de ele. Din momentul iertării nu trebuie să ne mai amintim de ele. Dacă totuși aceasta se mai face, atunci pînă la urmă, trebuie să le punem capăt, o limită, un hotar. „Dragostea nu va pieri niciodată” (1 Cor. 13,8) și „nu pune în socoteală răul făcut”. Vers. 5. Numai Domnul care are calitatea de suprem judecător, poate să le țină în seamă. Pentru noi rămîne valabil: „Nu judecați”. A ține socoteală, este egal cu a judeca, ceea ce — pentru motivul iubirii — nu este un drept al nostru. Dumnezeu singur este judecător și El a dat această judecată „în mîinile Fiului Său”. Ioan. 5,22.

„A început să facă socoteală” (Mat. 18,24). Vai nouă cînd Dumnezeu va începe să facă cu noi o judecată dreaptă. Nimeni în viața sa, nu poate să se sustragă acestei judecăți. Ea se face simțită de noi în neliniștea sau starea noastră de nemulțumire, care ne dă mereu tîrcoale și nu ne mai lasă să fim fericiți în viața de păcat. „De vei păstra, Doamne, aducerea aminte a neleguirilor, cine ar putea sta...? Psalm 130,3.

„...I-a adus pe unul”. Judecata nu se face de-a valma, ci este absolut personală. Pentru tine, tu ești acel „unul”, iar eu de asemeni același „unul”. Această ființă absolut personală, descoperită înaintea lui Dumnezeu, face ca tot lăuntru nos-

tru să se cutremure. O asemenea stare poate însă fi adesea spre vindecarea noastră.

„...care îi datora zece mii de galbeni”. Să zicem prin convertirea monedei, aceasta ar fi egal cu zeci de milioane de lei. În tribunalul din ceruri se va fixa exact fără de obiecțiune, valoarea datoriei noastre. Zeci de milioane, este o datorie formidabilă pentru un rob. Așa stau lucrurile cu tine și cu mine, atunci cînd Dumnezeu va face socoteala cu noi. Mărimea păcatelor, deci a datoriei noastre, nu este stabilită ținîndu-se seama de ființa noastră, ci după mărimea Aceluia, față de care rămînem datori cu iubirea noastră. Cu cît este mai mare iubirea pe care o primim, cu atît mai mare este iubirea cu care rămînem datori față de Dumnezeu și față de oameni. Dacă în cazul cel mai fericit, am face ceea ce sîntem datori să facem, după spusele Domnului, atunci am putea spune despre noi: „Sîntem niște robi netrebnici, am făcut ceea ce eram datori să facem”. Dar ne-am împlinit noi într-adevăr datoria? Am iubit noi pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul, cu toate puterile noastre? Și pe aproapele nostru ca pe noi înșine? În această constă datoria noastră cea mare, ca fii iubiți ai lui Dumnezeu. „Cine știe să facă binele și nu-l face, să-virșește un păcat”.

„Fiindcă n-avea cu ce plăti”. Nici un om nu poate plăti prețul uriaș de mare al datoriei sale, care provine din răul săvîrșit. „Ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” a întreat Isus, vestind moartea Sa.

„...Stăpînul lui a poruncit să-l vîndă pe el, pe nevasta lui, pe copiii lui și tot ce avea și să plătească datoria”. Astfel sună hotărîrea judecării lui Dumnezeu asupra oamenilor datornici: „vîndut rob păcatului”. Rom. 7,14. Datoria iubirii e mult prea mare. Acesta va fi adevărul cu privire la noi, cînd vom sta în fața scaunului de judecată a Aceluia care este „IUBIRE”.

„Robul s-a aruncat la pămînt, s-a închinat și a zis: „Doamne, mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti tot”. Bunăvoința apare în fiecare din aceste cuvinte puse de Isus în gura datornicului. „Aibi răbdare... eu vreau”, sau, cum scrie Pavel: „Am voință să fac binele” (Rom. 7,18.) dar n-am putere. Bunăvoință care să cîștige timp de la Dumnezeu, să obțină o aminare în timp și spațiu. „Îți voi plăti totul...” Cit de adesea tragem și noi de mica noastră pungă pentru a achita enorm de marea datorie a iubirii noastre, oferind bănușii sărăcăcioși ai lucrării noastre de îndreptățire. El se roagă, și chiar destul de serios, pentru îngăduință, care și așa nu

poate salva situația disperată. Așa dar, noi rămânem complet fără ajutor în îngrijorarea noastră asupra datoriei de achitat, provenită din viața noastră de păcat.

„Stăpînul robului acelaia, făcîndu-i-se milă de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria”. Vers. 27. Aceasta înseamnă mintuire. „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neținîndu-ne în seamă păcatele”. 2 Cor. 5.19. Isus nu motivează schimbarea bruscă a stăpînului ci amintește numai cuvintele: „i s-a făcut milă”

Ucenicii descriu simțămîntele lui Hristos cu privire la starea celor păcătoși prin cuvintele: „I s-a făcut milă”. În pilda cu fiul risipitor se arată ce simțămînt se găsește în Tatăl ceresc. Starea nenorocită a acestui fiu risipitor, înduioșează pe părintele său.

Această schimbare ce intervine în starea noastră, este de atribuit numai lui Dumnezeu. „Este darul veșniciei îndurării a lui Dumnezeu, care întrece orice cunoștință”. Sînt brațele întinse ale iubirii care frînge pentru totdeauna inimile. Dumnezeu nu mai face socoteală; nu mai ține cont. El iubește; El iartă. Pe cruce el a răstignit datoria noastră, plătînd prețul printr-unul Singur: „El totuși suferințele noastre le-a luat asupra Lui... pedeapsa care ne dă nouă pacea”. Isa. 53.4.5.

Ce frumos ar fi dacă Isus ar fi sîrșit pilda aici. Dar cel mîntuit în acest fel, are de-a face personal cu Dumnezeu. Numai că nu într-o măsură tot atît de mare. Cît de mici sînt cei 100 lei, în comparație cu zecile de milioane de lei. Ce contează cifrele mici, în comparație cu cele mari: De șapte ori și de șaptezeci de ori cite șapte! Dar așa cum, este de neconceput de noi, iubirea lui Dumnezeu, Căruia i se face milă, pe atît de mult este cerbicia acelaia căruia i s-a iertat atît de mult, a fost liberat de o povară așa de grea.

„A pus mîna pe el, și-l strîngea de gît, zicînd: „Plătește-mi ce ești dator”. Vers. 28. Tovarășul său nu a putut plăti, s-a aruncat la pămînt, rugîndu-se pentru o aminare. Cei o sută de lei urma să fie și ei plătiți. Și de data aceasta, aceleași împrejurări, ca și în cazul dintii. Partea teribilă însă urmează. Nu i se acordă nici măcar o aminare din partea acelaia, căruia Dumnezeu i-a dat un har așa de mare. „Dar el n-a vrut”. Deși el putea să dea la rîndul său din harul bogat pe care-l primise, el n-a făcut-o. Nu el a avut ocazia să ierte mai întîi, ci lui i s-a iertat mai întîi. El primise iertare ca să facă și el la fel. Cel iertat țărăște pe cel care i se roagă să-l ierte pentru o datorie mai mică, și-l aruncă în temniță. Vers. 30. El era în drepturile sale, nu a făcut o nedreptate. Putea să procedeze în acest fel. El însă n-a rămas în aceeași iubire cu care a fost iubit el însuși, care prin har dumnezeesc a fost iertat. De aceea el nu ar

mai fi trebuit să susțină dreptul său, acesta aflîndu-se cu totul într-o altfel de situație. Îndurarea trebuie să triumfe asupra dreptului.

Dar tovarășii lui n-au părăsit pe cel aruncat în temniță. Ei au adus la cunoștința stăpînului lor cele întimplate. Dumnezeu a iubit pe cei întristați, pentru cele ce li s-a întimplat, și i-a sigilat.

„Atunci stăpînul a chemat la el pe robul acesta și i-a zis: „Rob viclean, eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat; oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut și eu milă de tine?” Aceasta va fi marea întrebare la ziua judecării finale, asupra celui care n-a avut îndurare. Din această iertare se va cunoaște credincioșia noastră față de iubirea primită, care, și ea la rîndul ei, trebuie să fie îndurătoare față de aproapele, adică să fie asemănătoare aceleia cu care S-a îndurat Dumnezeu de noi.

„Stăpînul s-a miniat”. Iertarea primită nu mai este valabilă. Da-

torie veche apare din nou, și această datorie înnoită, este mult mai mare, adăogîndu-se celeia de mai înainte. „Căci judecata este fără milă, pentru cel ce n-a avut milă”. Iacob 2.13. „Tot așa va face și Tatăl Meu ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său”. Mat. 18.35. Marea grijă a lui Isus față de ucenicii Săi este ca ei să nu rămînă cumva datorii în privința iertării, așa precum și ei au primit-o cu prisosință.

În fața unei așa de mari și serioase iubiri, unde rămîne întrebarea lui Petru, care adesea este și a noastră: „I'înă la șapte ori?” Trebuie să recunoaștem că încă nu avem în noi în mod suficient iubirea iertătoare. Pentru aceasta să „rămînem în El (în Dumnezeu), pentru ca atunci cînd se va arăta El, să avem îndrăzneală, și la venirea Lui, să nu rămînem de rușine și depărtați de El”. 1 Ioan 3.28.

A. Văcăreanu

AROMA PRIMĂVERII

După trecerea unei ierni înzăpezite cu natura adormită, cerul acoperit, zile mohorite și o atmosferă aspră, apare frumoasa și mult așteptata primăvară, cu peisajul ei minunat reinviat, cu zile înșorite și cu o atmosferă din lungul lor peregrinaj la vechicildă. Păsările călătoare se întorc la lor cuiburi părăsite din toamnă și încep să-și repare micile lor căsuțe înveselind în același timp văzduhul, cu cîntările și trilurile lor minunate.

Florile au ieșit de sub acoperămintul lor de zăpadă și ca trezite dintr-un somn adînc, se îndreaptă voioase spre soare. Spălate de ploaie și încălzite de soare, încep a-și arăta minunatele lor petale care deschizîndu-se zi de zi, răs-pîndesc în jur, parfumul lor variat și policromia lor minunată.

Multe folioase ne aduc florile, atît pe calea naturală, cît și pe cea spirituală.

Adevărații creștini trebuie să fie în lumea aceasta, ca florile. Și inima lor sînt întoarse spre El au o viață frumoasă, dacă fața Soarelui Dreptății și lumina Sa strălucește în inima lor!

Toate acestea, aceea ce poartă în sine, aceea și răspîndesc în jurul lor!

Iată un exemplu al Scripturii arătat de evanghelistul Ioan: „Cu șase zile înainte de Paște. Isus a venit în Betania, unde era Lazăr, care fusese mort, și pe care îl înviase din morți. Acolo l-au pregătit o cină. Marta slujea, iar Lazăr era unul din cei ce ședeau la

masă cu El. Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Isus, și l-a șters picioarele cu părul ei; și s-a umplut casa de mirosul mirului. Unul din ucenicii Săi, Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, care avea să-l vîndă, a zis: 'De ce nu s-a vîndut acest mir cu trei sute de lei, și să se fi dat săracilor?' Zicea lucrul acesta nu pentru că purta grijă de săraci, ci pentru că era un hoț, și, ca unul care ținea punga, lua el ce se punea în ea”. Ioan 12.1-6. Aici apar două persoane în jurul Domnului Hristos, putem spune: „în Biserica Domnului”. Una era Maria, care răspîndea un miros plăcut în jurul ei, iar cealaltă, Iuda, care cu fruntea încrețită și fața posomorită, cîrtea — răspîndea nu o aromă plăcută care să influențeze în bine pe cei din jurul lui, ci un miros vicios care a creat o atmosferă contagioasă. Maria a dat tot ce a avut! Iuda ar fi luat și ce nu-i aparținea, căci nu se gindea decît la el și la punga lui.

Iubiți frați, ce fel de mîresme răspîndim noi în mediul familial și cel social, prin viața noastră de fiecare zi? Toate în natură primesc și dau. Florile cîmpului, plantele și întreaga vegetație, toate dau nu numai mirosul lor îmbălsămat. Dumnezeu dorește ca urmașii Săi prin viața lor pașnică și aromată de Duhul Sfînt, să fie o binecuvîntare pentru familiile și societate.

N. ALEXE

M E S A J

Copilul meu, viața e uneori amară,
Tu însă fără murmur să porți a ei povară.

In deznădejde unii al vieții fir își curmă
Și pleacă făr'să lase de bine nici o urmă.

S-o știi, sînt lași aceștia ; de-aceea ei cînd mor
Părerii de rău, copile, nu lasă-n urma lor.

De-ți pune stavili viața nu dispera nicicînd,
Ci mergi mereu 'nainte cu toți cei buni în rînd.

II

Nu te hrăni, copile cu visuri de mărire,
Căci ele nu arare rodesc nenorocire.

Urmează pilda bună a celor fără pată ;
Din drumul drept ispita nicicînd să nu te-abată.

Cu cei ce mint și fură să nu te prinzi în horă,
Ci, dimpotrivă, Cinstea să ți-o alegi ca soră ;

Cu Adevărul frate, cu el să mergi de mîndă,
Dreptatea-n orice vreme să fie-a ta stăpîndă.

III

Pe cel mai bun ca tine nicicînd nu-l pizmui
Căci pizmuînd, ia seama, doar tu vei suferi ;

În față mai degrabă să-ți pui mărșul țel
Ca-n zel și-n vrednicie tu să-l întreci pe el.

Năravul cînd în suflet să-și facă cuib ar vrea,
Alungă-l ! Nici o clipă nu-i da răgaz să stea ;

Lăsîndu-l rădăcină să prindă an de an
Tu, mai tîrziu, să-l birui vei încerca în van.

IV

O singură dorință să porți de-acum cu tine :
Aceea de a face de-a pururi numai bine.

Ajută pe oricine, ajută-ți chiar dușmanii,
Și-n suflet mulțumire îți vor aduce anii.

Cultivă bunătatea în inimă și-n gînd,
La bunul nîmănuia să nu rîvnești nicicînd.

Cu-arginții făr'delegii tu nu-ți zidi palate
Căci, adevăr zic ție, curînd se surpă toate.

La carul infamiei cînd alții se înhamă
Indemnul lor nemernic tu nu-l lua în seamă ;

Mereu să fii asemeni plugarului cinstit
Care din zori trudește și pin' la asfințit.

Cu tot ce ai, tu, Pacea de-a pururi s-o slujești,
Pe-altarul ei fii gata oricînd să te jertfești.

I. Bătrina Voivodeni

Curierul
ADVENTIST